

บทนำ

ก็แค่วันธรรมดาๆ วันหนึ่งในชีวิตาเอเอช...

“เฮ้อออ ไม่มีงานใหม่เข้ามาเลย”

คาร์เตอร์ ฮาวล์ อาร์ติแฟกต์ฮันเตอร์แรงก์เอ ตรวจสอบบอี่เมลในตอนสายอย่างเหนื่อยหน่ายพลางกระดกแก้วเครื่องดื่มเวอร์จินแมรี่ไสนมแพะสูตรเฉพาะของพ่อคลายความเซ็งในอารมณ์

ที่งานน้อยแบบนี้คงเพราะเป็นช่วงปลายปี ไม่ใช่ช่วงที่ใครจะนึกอยากล่าอาร์ติแฟกต์สักเท่าไร อย่างน้อยมันก็ไม่ใช่อะไรที่เป็นของขวัญโนเอลได้โดยทั่วไปอยู่ดี

เห็นที่วันนี้เขาคงได้ไปซ่อมยิงปืนและออกกำลังกายแทนแหละ แต่เอาเถอะ ถือว่าได้พักผ่อนหลังออกงานติดๆ กันมาสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน

ยิ่งช่วงนี้ฟ้าก็ยังไม่เปิดเทอม เขาก็ไม่ได้อยากออกไปทำงานคนเดียวโดยไม่มี ‘ผู้ช่วย’ มือหนึ่งไปด้วยหรอก

ชายหนุ่มเผลอยิ้มน้อยๆ กับความคิดถึงใครอีกคนนั้น อีกแค่ปีเดียว

น้องชายของเขาก็จะเรียนจบแล้ว จากนั้นจะได้ติวสอบเอเอชให้ผ่าน แล้วตามมาล่ำสมบัตินี้ด้วยกันให้ได้

ถ้าไปกับแม่ร่วมกันสามคนได้ตามที่เคยฝันไว้...จะดีแค่ไหนกันนะ เออเออะ ไม่มีอะไรทำแล้วก็รีบไปโรงเรียนดีกว่า คนจะได้ไม่เเยอะมากนัก...

เขาคิดขณะที่ปิดคอมพิวเตอร์ จากนั้นจึงได้แต่งตัวแล้วหยิบกระเป๋าอุปกรณ์ยิงปืนและออกกำลังกาย เตรียมออกจากบ้านไปยังศูนย์ออกกำลังกายที่ตนไปเป็นประจำ

เอเอชหนุ่มไม่ได้ไปถึงที่หมายของตน เพราะเขาบังเอิญเห็นเงาร่างที่คุ้นตาบนม้านั่งเหล็กริมสนามเด็กเล่นในสวนสาธารณะที่ตนเดินผ่านเสียก่อน

และมันก็ดันเป็นเงาร่างในชุดเสื้อยืดผูกเนกไทกับกางเกงขาสั้นสีกรมท่าที่เขาไม่อยากจะเห็นเสียด้วยสิ

ให้ตายเออะ! เจ้าเด็กนั่นมีปัญหอะไรอีกแล้วเนี่ย...

คาร์เตอร์เดาะลิ้นอย่างหงุดหงิดแล้วถอนหายใจหนึ่งเฮือกใหญ่ ก่อนจะเดินเข้าไปทักตัวลงนั่งข้างคนที่นั่งอยู่ก่อนหน้าแล้วพูดด้วยเป็นภาษาเฮลเลนีส

“โดดเรียนอีกแล้วหรอะ”

เขากับมันเกิดในเทอร์คีย ประเทศที่ตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างโลกตะวันตกกับตะวันออก พ่อเป็นชาวเทอร์คียส่วนแม่เป็นคนดอยช์แลนด์ แต่ก็พูดภาษาเฮลเลนีสด้วยกันมาตั้งแต่เด็กในฐานะภาษาของอารยธรรมโบราณที่เรียนไว้เพื่อความสะดวกของอาชีพเอเอช จนสุดท้ายสองพี่น้องก็ชินกับการพูดคุยกันด้วยภาษานี้ไปโดยปริยาย

นัยน์ตาสีฟ้าเทาของเด็กหนุ่มผิวคล้ำปรายมองชายผมทองที่เข้า

มาใกล้เพียงแวบเดียวก่อนจะตอบไปด้วยภาษาเดียวกัน “คาบว่างต่าง-
หาก”

“ถ้าเป็นคาบว่างจริง ฉันก็ต้องเห็นเด็กโรงเรียนนายออกมาเดิน
ข้างนอกเหมือนกันบ้างสิ” เอเอชนุ่มพุดแห่งๆ ชูดเครื่องแบบนักเรียน
ของอีกฝ่ายมันพ้องอยู่ทนโท่ “คราวนี้ใครอีก”

“...นายไม่ต้องไปจัดการให้หรอก ฉันเคลียร์เองได้” น้องชายของ
เขาพุดเสียงแข็ง

คาร์เตอร์ขมวดคิ้วอย่างไม่เห็นด้วย แต่ก็ยอมตอบรับ “ถ้าไม่โอเค
จริงๆ ก็บอกฉันล่ะ”

เขารู้ว่าปัญหาของใครคนคนนั้นก็ควรแก้เอง แม่สอนเขามาแบบ
นั้น (ส่วนพ่อจะสอนให้เลี้ยงปัญหามากกว่าถ้าเป็นไปได้...) แต่ยังไม่มันก็
เป็นน้องเขา ผู้ช่วยของเขา คนของเขา จะปล่อยให้มันอัดกับ ‘มหาหมู่’
เป็นโขงโดยไม่มีกำลังเสริมเลยก็ขัดจิตขัดใจตัวเองเกินไป

อีกอย่าง เจ้าน้องชายของเขามั่นใจอ่อนจะตาย ประเดี๋ยวไฉพวก
นั้นก็ไหลบ่าจ้ำที่มารั้งแค้นพอดี

“ฉันอยากใจแข็งได้อย่างนายหรอกนะ” ฟาดีพุดจึงมำ

ชายหนุ่มผมทองตอบ่าของอีกฝ่าย “ทำอะไรแก้เผ็ดมันได้ก็ทำ
เหอะ ไม่ถึงตายหรือพิการก็พอ”

นั่นคือคติที่เขาถือมาตั้งแต่เด็กเวลาถูกใครล้อเลียนหรือกลั่นแกล้ง
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ตนเป็นเด็กลูกครึ่งหน้าตายุโรปหรือตัวเล็กโตช้ากว่า
เด็กวัยเดียวกัน...หลังจากคิดจะไม่ยอมทนอีกต่อไปและพบว่าตนเองมี
‘พรสวรรค์’ ที่ยิ่งใหญ่อยู่อย่างหนึ่ง

แต่น่าเสียดายที่น้องชายของเขาไม่มี และ...เขาคิดผิดเรื่องที่ว่ามัน
หน้าตาเหมือนคนท้องถิ่นที่นี้มากกว่า ไม่น่าจะถูกหาเรื่องกลั่นแกล้งแบบ
เดียวกับเขา

ฟาตีเป็นโรคทางการเรียนรู้ที่เรียกว่าดิสเล็กเซีย โรคที่ทำให้เด็กหนุ่มมีปัญหาในการอ่านตัวอักษร แม้เขาจะมีพรสวรรค์ในการเรียนภาษาพูดและอ่านอักขระภาพเป็นสิ่งทดแทน (ที่ช่วยให้เขาใช้เวลาออกทำงานได้มาก) ก็ตาม

ก็คงเป็นเพราะโรคนี้กับสีตาที่เหมือนแม่ น้องชายของเขาเคยตกเป็นเป้าหมายในการกลั่นแกล้งต่อจากเขาไปอีกคน

“ฉันแค่ไม่อยากทำเรื่องวุ่นวายให้พ่อเป็นห่วง” เด็กหนุ่มผิวคล้ำพึมพำ

“เหอะ...รายนั่นนะไม่เป็นห่วงกับเรื่องแค่นี้หรอก” คาร์เตอร์ยิ้มแห้งๆ “...นายลองมาสลับร่างกับมัมมี่ แล้วโดนพ่อตบหัวคว่ำหน้าว่าไปทำศัลยกรรมตามแฟชั่นเอากี่สิ”

เอเอเซหนุ่มพูดไปตามความคิดที่ผุดขึ้นในใจ ก่อนที่เขาจะชะงักไปเอง

เคยเกิดเรื่องพิลึกแบบนั้นขึ้นด้วยหรือ...

“เห...แบบในฝันที่พี่เคยเล่าให้ฉันฟังนะหรือ” ฟาตีหันมองเขาอย่างสนใจ

คาร์เตอร์นิ่งไปนิดหน่อย ก่อนจะหัวเราะรับเบาๆ “เออ ฝันยาวเป็นหนังแอ็กชันแฟนตาซีเลย ตั้งแต่สลับร่างกับมัมมี่ พัวพันกับองค์ลับอะไรก็ไม่รู้ แคมที่ตลกที่สุดคือ...นายดันเป็นตัวร้ายที่กะฆ่าฉันให้ตายอีกนั่นะ”

“ฉันไม่มีวันฆ่าพี่ได้หรอก” เด็กหนุ่มหัวเราะรับ แต่คนฟังกลับสะดุดในใจอย่างประหลาด

‘ดูซิว่า...หากข้าอยู่ในร่างของคนที่เราารู้จัก คนที่เป็นสายเลือดเดียวกับเจ้า เจ้าจะกล้ายิงหรือไม่’

เสียงลึกลับที่เหมือนเคยได้ยินมาก่อนนั้นมาจากไหนกัน...

“อืม” คาร์เตอร์รับ “นายไม่ได้เป็นอันดับเจ็ดอันดับเจ็ดเลยเหมือนในฝัน ฉันก็ไม่มีวันฆ่าตัวเองได้หรอก อีกอย่าง เอเอชไม่ได้มีไว้ฆ่าคนสักหน่อย”

พูดแล้วเขาก็นึกถึงคำพูดที่แม่เคยบอกตน แม่ซึ่งเป็นเอเอชแรงกีสเอสที่เขาหวังจะเจริญรอยตามให้ได้

“มนุษย์ไม่เหมือนสัตว์หรือภูตอารักษ์นะ คาร์ที ถึงแม้ว่าเอเอชต้องใช้อาวุธในการทำงาน และยังมีรูปร่างคล้ายคลึงหรือเหมือนกับมนุษย์ได้ แต่คิดให้ดีก่อนจะลั่นไกใส่มนุษย์ด้วยกัน ยิ่งเพื่อ ‘ป้องกันชีวิต’ ของตัวเองหรือคนอื่นเท่านั้นจะ”

“อืม ฉันรู้ว่านายฆ่าใครไม่ลงแน่ ถึงตอนเข้าโบราณสถานจะเป่าภูตอารักษ์กระจุยเลยก็เถอะ” ฟาตีตอบพลางยกไหล่อย่างอารมณ์ดี

“ก็มันใช่สิ่งมีชีวิตซะที่...” เอเอชหนุ่มกำลังจะแย้ง แต่แล้วเสียงของชายวัยกลางคนคนหนึ่งที่เขาไม่น่าจะรู้จักแต่กลับคุ้นหูอย่างประหลาดก็ผุดขึ้นในใจ

‘ภูตอารักษ์ก็มีจิตวิญญาณ นั่นมิใช่การ ‘ทำลาย’ สิ่งมีชีวิต แต่เป็นการ ‘ฆ่า’ สิ่งมีชีวิตต่างหาก’

...นั่นมันอะไร...

คาร์เตอร์ยกมือขึ้นกุมขมับและส่ายหน้า พยายามจะไล่เสียงประหลาดนั้นออกไป

ไอ้ฝันพิลึกนั่นอีกแล้ว ฝันที่ว่าในความเป็นจริงภูตอารักษ์มีวิญญาณของคนหรือสัตว์อยู่ในนั้น และเขาก็ต้องฆ่าพวกมันทั้งๆ ที่รู้ความจริง...

“ใช่ พวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตซะที่ไหน” ฟาตีต่อคำพูดให้เขา “ก็แค่หุ่นกลไกที่คนโบราณทำไว้เฝ้าสมบัติเนี่ย แค่อุปสรรคอย่างหนึ่งที่เอเอชต้องจัดการเพื่อไปถึงอาร์ติแฟกต์ให้ได้...”

“หี ก็สมกับเป็นเอเอชดี รักคนไม่เป็น รักเป็นแต่ไอ้กองหินกองทราย
ซากของคนรวย คนมีอำนาจที่น่าทุเรศ ว่าแต่รักมันเพราะสิ่งที่มันเป็น
หรือรักเพราะมันจะทำให้เกรวยแค้นขึ้นมาเหมือนคนพวกนั้นกันแน่”

เอเอชหนุ่มหันไปมองน้องชายอย่างประหลาดใจกับน้ำเสียงและ
ถ้อยคำที่เปลี่ยนไป “นายว่าอะไรนะ”

“หือ...ฉันก็แค่บอกว่าภูตอารักษ์เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่เอเอชต้อง
จัดการ...” สีหน้าของเด็กหนุ่มนิ่งค้างและเสียงพลันขาดหายไป

“เฮ้” คาร์เตอร์มองน้องชายที่จู่ๆ ก็ตัวแข็งเป็นหุ่นขี้ผึ้งไปอย่างงุนงง
ก่อนจะเขย่าไหล่ของอีกฝ่ายแรงขึ้น “นายเป็นอะไรไป! อย่าแก้งก้น
แบบนี้สิ!”

ชายหนุ่มยั้งหวาดหวั่น เขารู้สึกเหมือนตนเองกำลังเขย่าพนักเก้าอี้
มากกว่าร่างกายคนที่มึนเลือดเนื้อ มีหน้าซำเมื่อมองรอบด้าน เขาก็เห็น
ทุกสิ่งที่ควรยับยั้งใจกลับหยุดนิ่ง ทั้งซิงช้าและกึ่งก้านใบของต้นไม้
นี่มันอะไรกัน...

ฝันอีกแล้วหรือ หนึ่งในฝันประหลาดนั้นอีกแล้วหรือ

พอความคิดแล่นผ่านอย่างพรึ่นพรี้ง สายตาของเขาก็เลื่อนไปปะ
กับร่างเดียวในที่นั้นที่ยับเขี่ยอนได้เช่นเดียวกับตน...ร่างของหญิงสาวผม
สีน้ำตาลยาวสวมแว่นที่ดูคุ้นตาอย่างประหลาด

คาร์เตอร์หรีตลงขณะที่อีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้ ไซ้...เขาจำชื่อของ
เธอได้แม่นยำ แม้ว่าเธอจะเป็นแค่หนึ่งในสองสาวฝาแฝดที่เป็นคนของ
องค์กรลับล่าอาชญากรรมที่น่าจะมีอยู่แค่ในฝันของเขา...

“ตื่นเถละ คาร์เตอร์” ที่น่าบอกเป็นภาษาเฮลเลนีส เธอส่งมือให้
เขาด้วยรอยยิ้มน้อยๆ แต่นัยน์ตาสีเขียวฉายแววจริงจัง “หลับอยู่แบบนี้ก็
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นนะ”

“...หมายความว่ายังไง” เอเอชหนุ่มหรีตตามองเธออย่างไม่ไว้ใจ

นี่เขาจะผันซ่อนผันไปถึงไหนกันเนี่ย

“เธอต้องตื่นขึ้นมา นั่นเป็นทางเดียวที่จะจัดการเรื่องทุกอย่างได้”

หญิงสาวสวมแว่นพูดต่อ มือของเธอยังคงยื่นค้างอยู่ที่เดิม

“ตื่น...อะไร” คาร์เตอร์ตบแก้มของตัวเองพร้อมกันทั้งสองข้าง...ก็รู้สึกเจ็บนี่หว่า “ฉันตื่นอยู่ เธอต่างหากที่เป็นความฝัน”

...ทั้งน้องสาวฝาแฝดของเธอ มัมมีฟาโรห์นั้น องค์กริชดิแอ็กนั้น เรื่องที่มีคนตาย เรื่องที่พ่อ แม่ และน้องชายของเขาเป็นคนร้ายร่วมมือกับ อับดุลเซตัน

ที่น่าสั่นศีรษะ เธอลดเสียงลง แต่ยังคงฟังจริงจัง “เธอ ‘ต้อง’ ตื่น คาร์เตอร์ เว้นแต่ว่า...เธอจะต้องการให้ความฝันนี้กลายเป็นความจริงของเธอ”

“นี่เธอพูดเรื่องอะไร เธอต่างหากที่เป็นความฝัน” คาร์เตอร์มอง หญิงสาวสลบกับน้องชายของตนที่ยังคงแข็งค้างอยู่ในท่าเดิม “นี่คือความจริงของฉัน ครอบครัวฉันไม่มีทางเป็นคนร้ายเด็ดขาด!”

“พวกเขาไม่ใช่คนร้าย คาร์เตอร์...แค่...เป็นคนที่มีจุดมุ่งหมาย ไม่ตรงกับเราเท่านั้น แต่นั่นคือเหตุผลที่เราต้องหยุดพวกเขา” หญิงสาวสวมแว่นเอ่ยเสียงเรียบ “ถ้าเธอไม่ยอมตื่น...ฉันคิดว่า...เธอจะไม่มีทางช่วยพวกเขาได้เลย เธออาจเป็นคนเดียวที่พวกเขายอมฟังนะ คาร์เตอร์”

ที่น่ายังคงมองผ่านแว่นตาตรงมา คาร์เตอร์จำได้ว่าหญิงสาวไม่เคยพูดเยอะขนาดนี้ (ก่อนหน้านี้เธอพูดไม่ได้ แต่เพราะอะไรเขาก็จำไม่ได้เหมือนกัน) แต่ในฝันนั้นเธอเป็นคนที่เขาวางใจคนหนึ่ง เป็นผู้ช่วยที่เปรี๊ยะเสมือนมันสมองของกลุ่ม คอยให้ข้อมูลหรือแนะนำสิ่งที่คนอื่น ๆ ควรทำ และเธอก็ทำได้ดีเสียด้วย

เอาละ เธอบอกให้เขาตื่น แล้วถึงเมื่อครู่ตบแก้มตัวเองจะเจ็บ ฟาติ มัณก็ยังโดนแซ่แข็งไว้แบบเดียวกับซึ่งข้างตรงนั้นและต้นไม้ตรงนั้น เหมือน

อาร์ติแฟกต์สักอย่างที่เขารู้จักในฝัน...ถึงเจ้าของมันจะไม่สามารถใช้มัน
หยุดการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตได้ก็เถอะ

เทียบกับการผจญภัยล่าสมบัติให้พวกไซดิแอ็ก เหตุการณ์ตรงหน้า
นี้ก็เหมือนความฝันในอีกแบบ

‘อยู่ในความฝันแสนหวานไปเรื่อย ๆ เอะนะ คาร์ที...’

“โอ๊ย!” คาร์เตอร์ยกสองมือขึ้นกุมข้างศีรษะที่ปวดจี๊ดขึ้นมาในทันที
กับเสียงของแม่ที่บอกเป็นภาษาดอยซ์ลันด์

เกิดอะไรขึ้น นี่เขาอยู่ในความฝันหรือความจริงกันแน่

‘อย่าลืมสัญญา’

นั่นมันเสียงไอ้หอกที่เป็นอาร์ติแฟกต์ประจำตำแหน่งของเขา! ยัง
ตามมาหลอกหลอนถึงในอีกหรือ!

“คาร์เตอร์! เธอไม่ใช่ไรเซ่ไหม!” ที่น่าปรารถนาเข้ามาแตะไหล่ของ
เขาทั้งสองข้าง แต่ถึงแม้จะไม่ได้รัดแน่นจนเจ็บปวดหรืออึดอัด ก็ไม่ได้ช่วย
ให้อาการปวดของเขาหายไปหรือทุเลาลงเลยสักนิด “ตั้งสติดีๆ นะ”

เอเอชนุ่มไม่อาจตอบเธอได้ เพราะความเจ็บปวดทวีขึ้นจนเหมือน
ศีรษะของเขาจะระเบิดเป็นเสี่ยงๆ ก่อนที่สติของเขาจะดับลงไปในที่มืด

1

รู้สึกหัวโล่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน...

คาร์เตอร์ ฮาวล์อยากให้โลกอะไรก็ได้ที่ตัวเองไม่ปวดหัวเหมือนมีใครเอาที่เขี่ยสมองม้ามี่มาคว้านทำน้ำปั่นข้างในนั้นเป็นความจริง...แต่ดูเหมือนเขาจะขอมากเกินไป เพราะอาการปวดนั้นกลับทวีขึ้นจนเหมือนมีใครปล่อยแมลงกินเนื้อมารีงเล่นข้างในกะโหลกของเขาแทน แต่ยั้งดีที่อีกครู่หนึ่งมันก็ค่อยๆ ทุเลาลง

ชายหนุ่มหรีตาสีแสงขาวที่ส่องสว่างเหมือนจะทำให้ตาบอด ก่อนจะสัมผัสได้ถึงมืออุ่นๆ ที่กุมมือเขาไว้ตลอดเวลา

มือของใครกัน...

“คาร์เตอร์! นายฟื้นแล้วใช่ไหม!”

...มือใครไม่รู้ แต่เสียงแจ่มๆ ที่พูดภาษาอังกฤษนี้เป็นของยัยโหดที่ชื่อว่า ‘มิน่า’ แน่ละ

เมื่อนั้นคล้ายออกจากมือของเขา ขณะเดียวกัน สายตาของคาร์เตอร์ก็ค่อยๆ ปรับเข้ากับแสงสว่างภายในห้อง เขาเห็นมีนาชะงักมองเขาที่ข้างเตียง เช่นเดียวกับที่นาที่อยู่ถัดมา หญิงสาวสวมแว่นตากลับสวมสร้อยขนนกสีขาวยาวเส้นใหญ่เหมือนขนนกกระจอกเทศดูแปลกตา ส่วนเจ้าหัวมันที่เป็นมัมมีฟาโรห์คั่นซีพียันเฝ้าอยู่อีกฟากกับมิโคโตะ หญิงสาวผู้ใช้วิชาถอดจิตของนินงู ซึ่งพักหลังต้องมาร่วมทางกันด้วยเหตุผลบางอย่าง

เอเอชนุ่มขมวดคิ้ว...เขาไปทำอะไรอะไรให้ต้องมานอนเป็นผู้ป่วยหนักที่มีญาติโกโหติกาล้อมวงรอส่งเสียแบบนี้กัน

“ฉันไปโดนอะไรมา” คาร์เตอร์พูดแล้วก็ขมวดคิ้วเพราะอาการปวดหัวตุบๆ ยังตามรังควานเขาไม่เลิก แถมท่าทางจะรุนแรงยิ่งกว่าเดิม เขาจำไม่ได้เลยสักนิดว่าไปลั่นลัมหัวฟาดพื้นในห้องน้ำตั้งแต่เมื่อไร

“เราไม่รู้” มีนาทำหน้าบูดใส่เขา “จู่ๆ นายก็หายตัวไปแล้ว...ก็ถูกพามาส่งแบบเดียวกับที่นา แต่เร็วกว่าขงเลย เพราะนายหายไปแค่สองวันเอง...แต่กลับไปอีกตั้งสามวัน”

“สามวัน...” คาร์เตอร์ยกมือขึ้นกุมขมับ “แล้ว...ที่นี้...”

“สิ่งคปุระ เรามาติดแหง็กอยู่ที่นี่ ไม่ได้ไปกาญจนาลักที่ก็เพราะนายนั่นแหละ”

“อา...” เอเอชนุ่มพยายามเค้นความทรงจำว่าพวกเขาจะทำอะไรที่ประเทศเกาะเล็กๆ แห่งนี้กันแน่ ก่อนจะค่อยๆ ระลึกได้

อ้อ ตามรอยแม่กับฟาดีนี่เอง

สุริยจักรแห่งอัสเตกาของจริง (ซึ่งคาร์เตอร์ลำบากแทบเลือดตากระเด็นขนาดเกือบถูกปีศาจได้นรกชีวาว่ารูมกินโต๊ะคาสนามบอลเพื่อให้ได้มันมา) ถูกทั้งสองนำไปเพื่อใช้หาที่อยู่ของ ‘คนโทแห่งพาริอดน่า’ อาร์ติแฟกต์ที่กลุ่มผู้ยีนอยู่ในสุริยวิถีตามหามาโดยตลอด ด้วยเหตุนี้พวกไซติแอ็กจึงเปลี่ยนแผนการเป็นสังเกตการณ์ว่า มีบุคคลที่มีลักษณะเหมือนทั้งสอง

หรือ แอ็กเซล ฮาวล์ ผู้ต้องสงสัยว่าเป็นอับดัลเซตันอีกคนเดินทางไปยัง
ที่ใดบ้าง...จนกระทั่งพบเบาะแสเรื่อง ‘เรือ’ ที่แล่นมายังภูมิภาคไอซา
ตะวันออกเฉียงใต้

และนั่นก็คือเหตุผลที่พวกเขาขึ้นเครื่องบินมาที่สิงคโปร์
แล้วหลังจากนั้น...

คาร์เตอร์นี่หน้า ทำไมเขายังคงปวดตบๆ อยู่ในหัวไม่หาย
มีหน้าขำนึกไม่ออกเลยสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่

มือของชายหนุ่มคลำขึ้นไปจนพบผ้าพันแผลที่ข้างศีรษะค่อนข้าง
ทางท้ายทอย ทำให้เขานิ่งิ่งไป

“ฉัน...มีแผล?”

“รอยเย็บ แบบเดียวกับที่หน้า” มีนาบอกเขา “แต่ไม่เป็นไรหรอก
หมอบอกว่านายไม่ได้รับการกระทบกระเทือนทางสมอง เอกซเรย์หรือทำ
ซีทีสแกนก็ไม่พบสิ่งแปลกปลอม”

“แต่รอยเย็บแบบนั้น...” ที่นาพึมพำค้างไว้ เธอไม่มองหรือสบตา
เขา แต่คาร์เตอร์ก็สังเกตเห็นสายตาเป็นกังวลของหญิงสาว

ทำไม รอยเย็บแบบนั้นหมายความว่าอย่างไร ชายหนุ่มพยายาม
คิดจนกระทั่งตระหนักได้ถึงสิ่งที่ตนนึกไม่ถึงเมื่อครู่ก่อน ดวงตาของเขา
พลันเบิกกว้างขึ้น

“ป็น...” คาร์เตอร์รีบพูด “ฉันต้องลองยิงปืน”

“เดี๋ยว นายยังไม่หายดีนะ” หญิงสาวผมสั้นตอบทันควัน “จะมา
ยิงปืนอะไรตอนนี้”

เขาไม่ฟังผู้ช่วยสาว แต่หันมองไปมาโดยรอบเหมือนจะหาของใกล้
มือที่ใช้ปาหรือขว้างได้...อะไรก็ได้...แต่ยังไม่ทันพบ ใครอีกคนก็พูดขึ้น
เสียก่อน

“พักก่อนเถอะ คาร์เตอร์” ที่นาโน้มตัวลงสบตาเขาอย่างเรียบเฉย

“สิ่งสำคัญตอนนี้คือ เธอต้องพักผ่อนนะ ไว้เธอดีขึ้น เราจะได้ออกเดินทางตามรอยพวกเขาต่อ”

คาร์เตอร์สบตากับหญิงสาวสวมแว่นตาทั้งที่ยังนิน้วน แต่ก็กลืนใจพยักหน้ารับแม้สายตาจะหวาดหวั่น

ทีน่าเอื้อมมาแตะไหล่ของชายหนุ่มนิ่งไว้ พร้อมกับส่งสายตาและรอยยิ้มปลอบโยน ก่อนที่หญิงสาวสวมแว่นจะบอกให้น้องสาวฝาแฝดตามหามาดูอาการของเขา

หมอมามาตรวจร่างกายของเอเชซหนุ่มในไม่ช้า หากไม่นับแผลบนศีรษะของเขาและความทรงจำที่ขาดหายไป คาร์เตอร์ดูเหมือนจะปกติดีพอที่จะออกจากโรงพยาบาลได้ในวันนี้ (ที่แรกหมอบอกให้เขาพักรอดูอาการอีกวันจนแน่ใจแล้วค่อยกลับในวันต่อมา แต่ชายหนุ่มยืนยันกรานว่าตนไม่ยอมกนอนอยู่ในสภาพผู้ป่วยต่อไปอีกแม้แต่นาทีเดียวจนอีกฝ่ายต้องยอมแพ้)

มีนาเรียกรถแท็กซี่พาทุกคนไปยังพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติสิงคโปร์ ซึ่งเป็นหนึ่งในหน่วยงานพันธมิตรของสถาบันซามารีเซียน ตลอดเส้นทางนั้นคาร์เตอร์ได้แต่นั่งปวดหัวอยู่คนเดียวที่เบาะข้างคนขับ ความทรงจำของเขาหลังจากนั่งเครื่องบินมาถึงสิงคโปร์หายไปเสียดื้อๆ รวากับเป็นไฟล์ที่ถูกกดปุ่มลบทิ้ง แต่ชายหนุ่มยังคงมีเรื่องร้อนใจที่ตนเองอยากريبพิสูจน์ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะได้ลงมือเมื่อใด

ที่แยกกว่านั้นคือ เขาต้องเข้าประชุมรายงานตัวกับพวกตาลุงที่เดินทางมาที่นี่ก่อน

ริชาร์ด กัตเลอร์ รองหัวหน้าราศีตุลยังคงนั่งเป็นประธานอยู่ที่หัวโต๊ะในห้องประชุมเช่นเดิม ส่วนคนที่เหลืออยู่มีตาลุงอินดัสแดงราศีเมษ กับสาวอาฟิราราศีมีน นอกจากนั้นก็มิไปเตได้ราศีพฤษภ มีนากับทีน่า

ราศีเมถุน มิโคโตะราศีกันย์ และเขา ราศีธนู

เจ็ดตำแหน่ง เพียงครึ่งของกลุ่มโชติแฉกที่เคยมีอยู่สิบสอง...ไม่สิ...สิบสามตำแหน่งตามที่อธิบายไว้ หลักฐานที่หลงเหลืออยู่ทำให้คาร์เตอร์มีความหวังมากขึ้นว่าบิดาตามสายเลือดที่ตนเพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้ยังไม่ตาย แต่เวลานี้เองที่ผู้ครองตำแหน่งราศีมกรกลับหายสาบสูญไปเช่นเดียวกับเซฟ ตาปูราศีสิงห์หัวหน้ากลุ่ม และหมอชาวภารตราศีกรกฎ

อีกสองหรือสามตำแหน่งที่เหลือนั้น...ไฮนริก้า ซลิมานน์ ราศีพิจิก แม่ของเขา กลายเป็นคนทรยศที่ร่วมมือกับกลุ่มก่อการร้ายอับดัลเซตัน โชติแฉกที่ถูกรังแกตายไปนานแล้ว อาร์ติแฟกต์จอกศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นของประจำตำแหน่งของเขาตกอยู่ในมือของทหารเด็กอับดัลเซตันชื่อฟาติ ซึ่งร่วมมือกับไฮนริก้าและเป็นลูกชายอีกคนหนึ่งของเอเอชหญิง ส่วนเซอร์เพนทาเรียสหรือราศีลัษ्มีสิบสามก็ไม่อาจรู้แน่ว่ามีตัวตนจริงหรือไม่

“คาร์เตอร์ ฮาวล์ ฉันว่า ‘นาย’ มีปัญหาใหญ่เสียแล้วละ” คำพูดในภาษาอัลเบียนของกัตเลอร์ ตาแก่ที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาในร่างของนักโทษประหารวัยหนุ่มฉกรรจ์ไม่ช่วยให้คาร์เตอร์รู้สึกดีขึ้นเลยสักนิด

“โอเค นอกจากพ่อแม่ผมเป็นผู้ต้องสงสัยคดีก่อการร้าย น้องชายผมเป็นอับดัลเซตัน และผมโดนอุ้มไปเจาะหัวจนอาจเป็นเหตุให้ความจำเสื่อม ยังมีอะไรที่ช่วยกวนนี้ได้อีก” เอเอชหนุ่มขมวดคิ้วตอบอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“นายไม่ได้โดนอุ้ม” สาวผิวดำผมเกรียนที่เป็นโชติแฉกที่ฝันพูดขึ้นมาด้วยเสียงหนักๆ ท่ากอดอกทอดสายตามองชายหนุ่มเหมือนเขาเป็นจำเลยที่กำลังจะถูกเบิกความในศาลไม่ช่วยให้คาร์เตอร์อารมณ์ดีขึ้นมาสักเท่าไร

เขาจะต้องตอบอีกฝ่ายอย่างเงิบๆ อยู่ครู่ใหญ่จึงได้ตั้งคำถามขึ้นมา “หมายความว่ายังไง”

แทนคำตอบ หญิงสาวกดปุ่มรีโมตให้ฉายภาพบนจอในห้องประชุม สิ่งปรากฏขึ้นดูเหมือนจะเป็นภาพจากกล้องวงจรปิดริมถนนโค้งในเวลากลางวันที่ไม่ค่อยมีคนเดินผ่านไปมานัก มีปากอุโมงค์คล้ายทางลงรถไฟใต้ดินอยู่บนสนามหญ้าริมถนน ทว่ามันดูกรำงและมีกรวยสี่ลี้มตั้งขวางทางไว้

คาร์เตอร์ขมวดคิ้วมองภาพเบื้องหน้า แล้วเขาก็เบิกตากว้างเมื่อเห็นร่างสองร่างที่เดินลงไปในปากอุโมงค์นั้นโดยไม่สนใจกรวยที่ตั้งเป็นสัญลักษณ์ห้ามผ่าน

ร่างหนึ่งในนั้นแต่งชุดคลุมรุ่มร่ามสีดำเหมือนหญิงชาวอาราฟ ส่วนอีกร่างเป็นเด็กหนุ่มผมดำแต่งชุดลำลองธรรมดาและมีรูปร่างหน้าตาคุ้นเคยสายตาของเอเชซหนุ่ม

นั่นพาดิกับแม่หรือ... เขากำลังจะอัปากถามพอดีว่าพวกไซดิแอ็กพบคนทั้งสองที่ไหน... ทว่าภาพตนเองเดินตามลงไปพร้อมกับหอกกุงนีร์ที่สะพายหลังไว้ปรากฏบนหน้าจอในครู่ต่อมา ก็ทำให้ต้องชะงัก

เดี๋ยวลี... ทำไมเราจำไม่ได้เลยว่าเคยนำไอ้หอกประจำตำแหน่งของตัวเองไปพบทั้งสองคนนั้น!

คาร์เตอร์เพ็งนึกได้ในตอนนี้เองว่าเขาไม่รู้เลยว่าหอกเล่มนั้นอยู่ที่ไหน และนั่นยังยืนยันข้อสันนิษฐานที่เขากลัว ชายหนุ่มเผลอหันไปมองที่นาอย่างวิตก เขาไม่สบายใจขึ้นเลยแม้เธอจะสบตาตอบเขาอย่างเรียบเฉยแต่แฝงแววหวงใย

“นี่เป็นภาพสุดท้ายที่เราพบนายก่อนเจอร่างนายหมดสติอยู่ที่โรงพยาบาล มีหน้าซ้ำหอกกุงนีร์ยังหายไป” กัตเลอร์เล่าด้วยเสียงหนักๆ “ซาจิตทาเรียส สภาพของนายไม่เหมือนคนถูกวางยาหรืออุ้มไป นายไปพบพวกนั้นโดยนำอาร์ติแฟกต์ประจำตำแหน่งของตัวเองไปด้วย และกลับมาโดยไม่มีมัน ฉันคงต้องสังคุมตัวนาย...”

“เดี๋ยวล่ะ! ถ้าคาร์เตอร์ทรยศจริงๆ เราจะกลับมาหาเราทั้งๆ ที่ไม่มีหอกนั้นทำไม่กัน!” มิน่าแย้งขึ้นมา ท่าทางของเธอบ่งบอกว่าเพิ่งเห็นหลักฐานนั้นเช่นเดียวกับเอเอชหนุ่ม “แล้วยังแพลนอีก...มันต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่ๆ! เขาอาจจะถูกสะกดจิตหรือบังคับให้ไปด้วยวิธีอื่นก็ได้!”

“ฉันยังไม่ได้บอกสักคำว่าซาจิตทาเรียสทรยศ” ราศีตุลยังพูดราบเรียบ “แต่เราต้องคุมตัวเขาไว้สอบสวนว่าเกิดอะไรขึ้น และหอกถุงนี้หายไปไหน”

“ผมไม่รู้” เอเอชหนุ่มขมวดคิ้วตอบไปทั้งอาการปวดหัวที่เริ่มทวีขึ้น “ผมจำอะไรไม่ได้...จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยออกไปกับพวกเขา...”

“คุณราฟาเอลบอกว่า พวกอัปดิลเซตันคงมีอาร์ติแฟกต์ที่ปลอบความทรงจำบางส่วนได้” มิน่าพูดขึ้นมาพร้อมกับนินหัวเราะเช่นกัน “ตอนที่พวกเราลอบเข้าไปในมหาวิหารซานปีเอโตรเพื่อเอาชิ้นส่วนเพชรวิซ พวกเขาก็จำหน้าเราไม่ได้ ตอนฉันบาดเจ็บที่โบสถ์นักบุญวาซิลีในมอสโก ก็รู้สึกเหมือนมีใครที่คุ้นหน้าเข้ามาใกล้ก่อนจะสลบไป...แต่กลับจำไม่ได้เลยว่าใคร แคร้รู้สึกไม่ดี เหมือนเขาเป็นคนร้าย เป็นคนทรยศ...”

“ทางนั้นมีของไว้ลบความทรงจำ ทางนี้ก็มีของดึงความทรงจำคืนมาได้เหมือนกัน นั่นละที่เราจะใช้” กัตเลอร์พูดขึ้นทันที รวบรวมว่าความทรงจำที่หายไปจากหัวของเขาเป็นแค่ไฟล์ที่เรียกคืนมาจากถังขยะในคอมพิวเตอร์ได้ง่ายๆ ถ้าไม่ได้กดปุ่มชิฟต์บวกดีลิตพร้อมกันเพื่อลบถาวรไปก่อนหน้านี้

“ไม่” คาร์เตอร์ปฏิเสธทันควัน “ถ้าจะเอาอะไรมากรอกปากหรือใช้ของสะกดจิตผมให้พูดอะไรออกมาให้พวกคุณเก็บข้อมูล ผมไม่ทำเด็ดขาด”

“นายไม่มีทางเลือก ซาจิตทาเรียส”

“ผมไม่ทำ” เอเอชหนุ่มมองตอบชายชราในร่างชายหนุ่มอย่าง
แข็งกร้าวที่สุด “มันเป็นสิทธิส่วนบุคคลของผม”

เรื่องอะไรเขาจะอนุญาตให้พวกนี้ยุ่งย่ามกับความทรงจำและ
ความลับของเขาได้ละ โดยเฉพาะเรื่องที่องรี โอมูต์เป็นพ่อของเขา...แกม
ยังมีข้อสันนิษฐานที่น่าหวาดหวั่นว่า ‘อะไร’ เคยอยู่ในหัวของเขากี่

“ฉันขออภัยว่านายไม่มีทางเลือก” กัตเลอร์ยังยืนยันรานจะใช้ไม้แข็ง
“ที่ปีรุ นายหนีออกจากกลุ่มไปโดยพลการ ถึงจะช่วยนำสุริยจักรออกมา
จากชิบัลบา นายก็ยังทำให้มันตกไปอยู่ในมือของอับดัลเซตัน เราควรจะ
ชังนายไว้สอบสวนแต่แรกแทนที่จะยอมให้ตามมาถึงนี้เพื่อโดนสะกดจิต
ให้เอาอาร์ติแฟกต์ประจำตำแหน่งไปให้พวกมันแท้ๆ หรือนายมีข้อแก้ตัว
อะไรกับเรื่องนี้”

คาร์เตอร์ยังคงจ้องตอบอีกฝ่ายเหม็งแม้จะจนด้วยคำพูด ใช่เขาจะ
ไม่เข้าใจว่าในมุมมองของรักษาการหัวหน้ากลุ่มโซติแอกั ตนเองเป็นตัว
ปัญหาที่ล้มเหลวและทำให้คนอื่นลำบากเดือดร้อนแค่ไหน แต่เขาก็มีสิทธิ์
ที่จะปกป้องความทรงจำของตนเองไม่ใช่หรือ

“ท่านไลบราคะ ฉันมีข้อเสนอ” ที่น่ากลับพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่
เหมือนมีน้ำ ผิดกันเพียงฟังดูใจเย็นกว่า

“มีอะไรก็ว่ามา เจมีโน” ตาแก่ในร่างคนหนุ่มประสานมือมองหญิง
สาวอย่างพินิจพิจารณา

“ถ้าอาร์ติแฟกต์เรียกคืนความทรงจำสามารถใช้ได้อย่างปลอดภัย
โดยเจ้าของความทรงจำเอง ฉันขอเสนอให้คาร์เตอร์ใช้มันด้วยตนเอง แล้ว
ค่อยมาเล่าความทรงจำที่ขาดหายไปต่อพวกเราละ” หญิงสาวสวมแว่นตา
พูดฉะฉาน “ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเลือกว่าอยากให้ใครรู้อะไรของตัวเองหรือ
ไม่นั้นละ และฉันก็เชื่อใจว่า คาร์เตอร์จะไม่พูดปดในเรื่องที่อาจทำให้เกิด
ภัยต่อกลุ่มของเรา”

ชายหนุ่มนั่งอิงไปกับคำพูดของเธอ โดยเฉพาะเมื่อหญิงสาวหันมาส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขาเหมือนจะปลอบโยนและบอกว่าเธอไว้ใจเขา

เพราะทั้งสองร่วมปิดบังความลับด้วยกัน...หรือเคยผ่านประสบการณ์เดียวกันมาก่อนนะหรือ

“ก็เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจ” ราศีตุลพูดพลางใช้ปลายนิ้วเคาะโต๊ะซ้ำๆ “เธอไว้ใจเขาสินะ แม้ว่าแม่ของเขาจะเป็นผู้ต้องสงสัยวาระเบิดฆ่าพ่อแม่ของเธอ”

“ถึงไฮนริก้า ซลิมานน์ จะเป็นคนทำอย่างนั้นจริง ฉันก็มั่นใจว่าคาร์เตอร์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องค่ะ” ที่น่าพูดหนักแน่น

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ ถึงฉันจะเคยระแวงว่าคาร์เตอร์เป็นพวกนั้นตอนนี้...ฉันเชื่อว่าไฮนริก้า...อาจจะฆ่าคาร์เตอร์ก็ได้ถ้าเขาขัดขวาง” มีน้ำเสริมขึ้นมา “ระหว่างทางขึ้นจากซิบัลบา เขาเป็นคนผลักคาร์เตอร์ลงเหวเองด้วยซ้ำ”

“แต่แบบนั้นก็น่าแปลก” กัตเลอร์กลับพูดด้วยเสียงเคร่งเครียด “ถ้าจะปล่อยให้ลูกชายตัวเองตายก็ได้ ทำไมตอนเรียกขาคิดทาเรียสลิงอุโมงค์ไปด้วยกัน สกอร์ปิโอถึงไม่ฆ่าเขาเสียเลย กลับปล่อยให้รอดมาพร้อมกับแผล...และความทรงจำที่หายไป”

เอเอชหนุ่มชักสังหรณ์ไม่ดี “...คุณคงไม่คิดว่าผมโดนยึดระเบิดเวลา เครื่องมือดักฟัง หรืออะไรประหลาดๆ ไว้ในตัวใช่ไหม”

“ไม่ เราให้หมอตรวจร่างกายเธออย่างละเอียดแล้ว” หญิงสาวตำแหน่งราศีมีนพูดขึ้นบ้าง “ทุกอย่างปกติดี เว้นแต่มันจะเป็นการสะกดจิตล้างสมองด้วยวิธีที่ไม่อาจตรวจจับได้ด้วยการแพทย์สมัยใหม่”

“อา...ทำนองว่าถ้าพูด ‘คีย์เวิร์ด’ บางอย่าง คุณคาร์เตอร์อาจจะ...ไม่มีสติ...กลายเป็นเครื่องจักรสังหารที่ต้องทำตามคำสั่งอีกฝ่ายทุกประการนะหรือคะ” มิโคโตะเอ่ยด้วยสีหน้าเป็นกังวล “แบบวินเทอร์วอริ-

เออร์ในหนังสือการ์ตูนของมาร์เบิล...”

คาร์เตอร์หันไปมองสาวนิฮงด้วยสีหน้าไม่สบายใจ และเริ่มจะปวดหัวขึ้นมาอีกกับคำพูดของเธอ...ซึ่งไม่ทำให้เขามีสวัสดิภาพในชีวิตและร่างกายเพิ่มขึ้นเลยจากกลุ่มโชติแฉ็ก

“นั่นสิ สกอร์ปิโม่อาร์ติแฟกต์ที่สามารถสร้างสารพิษเลียนแบบพิษของสัตว์ได้ก็ตามในโลก รวมถึงสารพิษที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทจนมีผลเหมือนล้างสมองหรือสะกดจิตเสียด้วย” รองหัวหน้าโชติแฉ็กพูดเสียงหนักๆ

“...แต่...แบบนี้ก็น่าจะตรวจพบในร่างกายสิ” เอเอสหนุ่มประหลาดเขารู้สึกเย็นสลับร้อนที่ท้ายทอยด้วยความหัวงันใจ “มันเป็นสารพิษไม่ใช่เหรอ”

“ฉันไม่รู้หรอกว่าจะตรวจพบหรือเปล่า เพราะก่อนที่ฉันจะมาในร่างกายใหม่นี้ วิทยาการทางการแพทย์ยังไม่ดีขนาดตอนนี้” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “ตอนฉันตาย ไ้หนูเซ็ฟยังป็นหนุ่มอยู่เลย...ไม่สิ ถึงจะมีผลเหมือนสารพิษจากสัตว์ มันก็อาจจะตรวจไม่พบเพราะเป็นสิ่งที่มาจากอาร์ติแฟกต์ที่มีอำนาจเหนือคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์ที่เรามีในตอนนี้อยู่แล้วก็ได้”

คาร์เตอร์นึกอยากเอาหัวโขกโต๊ะขึ้นมาทันทีกับคำตอบนั้น “แล้ว... ยังไง จะจับผมมัดขังไว้ในห้องปิดตายก่อนจนกว่าจะรู้หรือไง”

เขาไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น เรื่องอะไรจะยอม ตราบใดที่ไม่รู้ว่าพ่อแม่ต้องการอะไร (นอกจากคนไทแห่งพาริอดน่า) และมีจุดประสงค์อะไร จะให้ยอมโดนขังไว้เฉยๆ ไม่ออกไปสืบให้รู้ตัวแดงกันได้หรือ

“มาตรการขั้นเด็ดขาดก็คงเป็นอย่างนั้น แต่เราไม่ขังนายก่อนรู้ว่านายไปเจออะไรมาหรือ ถึงอย่างนั้นเราคงจะให้นายได้ความทรงจำคืนมาตัวคนเดียวแล้วฟังนายเล่าเฉยๆ ไม่ได้” กัตเลอร์ลูบคางของตน “เรา

ต้องมีพยาน”

“พยาน...” คาร์เตอร์ขมวดคิ้ว “หมายความว่ายังไง”

“ต้องมีคนอีกคน ‘เห็น’ ความทรงจำของนาย และยืนยันได้ว่าสิ่งที่นายพูดเป็นความจริง เราจะให้นายใช้อาร์ติแฟกต์ที่ทำให้นายจำสิ่งที่ถูกทำให้ลืมไปได้ แต่ต้องมีใครอีกคนมองความทรงจำของนายในเวลานี้ก็ย้อนไปเช่นกัน”

“อะ...เดี๋ยวก่อน...” เอเอชหนุ่มยิ่งทำสีหน้าไม่ถูก “แบบนั้นก็เท่ากับผมต้องยอมให้ใครอีกคนนั้นเห็นความทรงจำตอนนั้นทั้งหมดสิ!”

“นายต้องเลือกแล้วละ ซาจิตทาเรียส ว่าอยากให้มีคนเห็นแค่คนเดียว หรืออยากให้ฉันใช้อาร์ติแฟกต์ที่จะทำให้ทุกคนในที่นี้เห็นความทรงจำของนายพร้อมกัน” กัตเลอร์ยิ้มน้อยๆ ด้วยสีหน้าที่ทำให้คาร์เตอร์อยากชักปืนปีป์กันมายิงรวรอกปากอีกฝ่าย “ฉันจะยอมให้นายเลือกเองก็ได้ว่า...จะให้โชติแฉักคนไหนดูความทรงจำของนาย ในเมื่อคนทรยศไม่ว่าจะมีอยู่ในหมู่พวกเราแล้ว”

คาร์เตอร์มองหน้าเขาอย่างไม่สบอารมณ์ แต่แล้วก็จำใจหันไปทางคนอื่น ๆ สาวอาฟซีราหน้าอ...ไม่ผ่าน ตาลุงปักชนน...ไม่เอา คุณหนูนิสง...ไม่ดีกว่า ไฉ่ห้วมัน...ก็พอได้ แต่มันจะมีปัญหาเรื่องสื่อสารกับชาวบ้านด้วยความรู้ภาษาสมัยใหม่ที่ยังกะพร่องกะแพร่งหรือเปล่า มีนา...ค่อนข้างเข้าท่า แต่เธอก็ไม่รู้ความลับของเขามากเท่ากับพี่สาวฝาแฝดอยู่ดี

สุดท้าย สายตาของเขาก็มาหยุดที่ทีน่าซึ่งเลิกคิ้วขึ้นอย่างประหลาดใจ แต่แล้วเธอก็พยักหน้าน้อยๆ เหมือนกับบอกว่ายินดีจะรับหน้าที่นั้น

“ผม...เลือกทีน่า” เอเอชหนุ่มหันมาบอกหัวหน้ากลุ่มสำรวจ “ได้ไหม”

กัตเลอร์ยกไหล่เหมือนไม่ใส่ใจนัก “ได้...แบบนี้ก็ดีจะได้ไม่ต้องฝึกสอนมาก”

คาร์เตอร์เลิกคิดด้วยความสงสัยกับคำพูดของเขา “หมายความว่ายังไง”

“ตอนนายหลับไม่ยอมตื่น เจมิโนเป็นคนใช้อาร์ติแฟกต์เข้าไปในจิตของนายเพื่อปลุกนายขึ้นมา และ...เราก็จะใช้อาร์ติแฟกต์เดียวกันนั้นสังเกตความทรงจำของนาย”

เอเอซหนุ่มเบิกตากว้างขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองหญิงสาวสวมแว่นตาอีกครั้ง

ที่นายืมเจ็อนๆ และพยักหน้าเหมือนจะยืนยันกับเขาว่านั้นเป็นความจริง

ในผืนนั้น เธอเป็นคนปลุกเขาขึ้นมาจริงๆ
แต่ทั้งสองก็ไม่ได้พูดคุยเรื่องนี้ต่ออีก เพราะกัตเลอร์บอกให้พวกเขาไปเตรียมตัวสำหรับการใช้อาร์ติแฟกต์คืนความทรงจำเสียตั้งแต่ตอนนี้

“พร้อมแล้วสินะ” ที่นำถาเป็นภาษาเฮลเลนีสขณะยื่นมือให้เขาบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ระหว่างทั้งสองมีเพียงโต๊ะเล็กตัวเดียวกันกลางในห้องเล็กซึ่งดูเหมือนจะมีไว้สำหรับประชุมย่อยหรือนั่งพักผ่อน ไม่มีอุปกรณ์ฟังเสียงใดๆ แต่มีกล้องวงจรปิดและสายตาของคนภายนอกจับตามองอยู่ตลอดเวลาเพื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน (แน่ละว่ามีนางคงพุ่งเข้ามาใช้อาร์ติแฟกต์แขนเงินของเธอเสียบทะลุอกเขาทันทีที่ออกมาทางคุกคามพีสาวฝาแฝดของเธอ...ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตาม)

“อืม” คาร์เตอร์รับอย่างไม่แน่ใจนักก่อนจะตัดสินใจถาม “เธอ...เห็นความฝันของฉันตั้งแต่ตอนไหน”

“ตอนที่เธอกำลังนั่งคุยกับฟาตี ขอโทษนะที่ต้องขัดจังหวะ” หญิง

สาวยิ้มเจื่อน “มันดูเป็นฝันที่มีความสุขดีนะ”

“น่าเบื่อมากกว่า” เอเอชหนุ่มทำสีหน้าเซ็ง

“จั้นหรือ...นี่กว่าจะชอบเสียอีก มีครอบครัวอยู่พร้อมหน้าและ...เข้ากับน้องชายได้ดีอย่างนั้นนี่นา”

เขานิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง “ก็...ไม่ได้ดีกว่าความจริงนักหรอก”

ชายหนุ่มพูดออกไปทั้งๆ ที่ลังเล เขายังจำได้จริงๆ ว่าในฝันนั้นแม่หายไปแล้วสมบัติครึ่งละนานๆ เหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้หายสาบสูญไปอย่างในความเป็นจริง ส่วนตัวเขาเป็นลูกของแอ็กเซล ฮาวล์...คงเพราะอีกฝ่ายเป็นคนที่ยังไงเสียก็คุ้นเคยกันมากกว่าองรี โอมูต์ ถึงแม้ว่าตอนนี้เขาจะรู้แล้วว่าองรีเป็นพ่อของตนโดยสายเลือด แต่ที่เกินคาดที่สุดคงเป็นเรื่องที่ฟาดีเป็นน้องชายที่สนิทและชื่นชมเขาในฐานะพี่ชายและเอเอชที่ตนเองอยากเป็นเสียอย่างนั้น

คาร์เตอร์คงจับแพะชนแกะไปอย่างนั้นเพราะเด็กหนุ่มผิวคล้ำเคยแสบทำเป็นเทิดทูนเขาในฐานะเอเอชเสียเต็มประดา แถมตอนเด็กๆ เขาเคยบอกแม่ว่าอยากมีน้อง แม่จึงยั่วว่าเขาต้องดูแลน้องให้ดีในฐานะพี่ชายทั้งๆ ที่สุดท้ายแม่กับพ่อแอ็กเซลก็มีเขาเป็นลูกคนเดียว ลูกที่หน้าเหมือนแม่เพียงคนเดียวราวกับไม่มีสายเลือดต่างเชื้อชาติเลย

“จั้นหรือ เขาบอกว่าฝันมักสะท้อนความต้องการลึกๆ ในใจออกมาเนี่ยนา” หญิงสาวกลับยิ้มเจื่อน

“เธอกำลังจะบอกว่า ลึกๆ ฉันก็ไม่ได้เกลียดฟาดี แต่อยากมีความสัมพันธ์ที่ดีกับมันนั่นสิ”

“อืม...นั่นสินะ” ที่น่าสงายิ่งน้อยๆ ให้เขาเหมือนจะรู้ทันความคิด

คาร์เตอร์ถอนหายใจ “ก็...เคยรำคาญตอนมันทำตัวเป็นแมวพันธุ์แข่งขาน เป็นหมาเชื่องๆ ให้ชีนีวสั่ง เกลียดเข้าไส้ที่มันระเบิดสุสานที่เป็นบ้านโคสุ่มของฉัน แล้วยังมีหน้ามาตามจองล้างจองผลาญไม่เลิก แต่...

พลองไปในซิปัลบาด้วยกัน...” เอเอชหนุ่มเรียบไปด้วยไม่รู้จะเรียบเรียงความรู้สึกของตนอย่างไร

ไม่ใช่แค่เพราะฟาตีเป็นพี่น้องกับเขาครึ่งหนึ่ง แต่เพราะเขาได้มองชีวิตของมันเป็นมุมที่ต่างออกไป เพราะร่วมเป็นร่วมตายกันมา แม้ว่าส่วนหนึ่งจะดูเหมือนเป็นภาวะจำยอมจากอาร์ติแฟกต์ก้ำไลแลกแผลโดยไม่ได้ร้องขอนั่นละ

“ไม่เป็นไรนะ คาร์เตอร์ เด็กคนนั้น...คงไม่ได้ชั่วร้ายไปทั้งหมดหรอก” ที่น่าเอือมมางมมือเขาที่วางบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา “เขาช่วยชีวิตเธอเอาไว้เนี่ย”

“ช่างเถอะ เราเริ่มกันดีกว่า” เอเอชหนุ่มมองขวดทิบแสงขนาดเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะเยื้องจากข้างหน้าเขาไปเล็กน้อย

ข้างในนั้นบรรจุน้ำพุของเนโมซิเวน เทพีแห่งความทรงจำในตำนานของเฮลเลนีส กัตเลอร์บอกว่ามันสามารถเรียกความทรงจำที่เจ้าของลืมเลือนไปให้กลับคืนมาได้ด้วยการป้ายเปลือกตาของคนทีหลงลืมหรือถูกทำให้ลืมเรื่องนั้นไป และย้อนนึกถึงสิ่งนั้นอีกครั้ง

คาร์เตอร์หยดน้ำในขวดลงบนปลายนิ้วและถูมันบนเปลือกตาทั้งสองข้าง เครื่องปรับอากาศทำให้เขารู้สึกเย็นขึ้นอีกบนผิวเนื้อบริเวณที่น้ำสัมผัส พร้อมกันนั้นที่นาก็จับมือของเขา สร้อยขนกสัชชาวเส้นใหญ่ที่เธอสวมอยู่คือขนกของเทพีมาเยต เทพีแห่งความจริงในตำนานของเอกีส เป็นอาร์ติแฟกต์ที่ทำให้สามารถเข้าไปในจิตใจของคนอื่นเพื่อให้รู้จักตัวตนของเขา

เอเอชหนุ่มหลับตาลงและคิดถึงช่วงเวลานั้น...เขาตามแม่กับฟาตีไปได้อย่างไรและเกิดอะไรขึ้น เพียงไม่กี่ชั่วโมง...ภาพความทรงจำก็ค่อยๆ ย้อนกลับมา แม้ชายหนุ่มจะวิ่งเวียนปวดหัวเล็กน้อยในทีแรกก็ตาม

ย้อนกลับไปในช่วงที่ความทรงจำหายไปนั้น เมื่อมาถึงสิงคโปร์ในยามสายและกำลังรอกลุ่มโชติแฉึกดำเนินการต่อไป สิ่งที่คาร์เตอร์ได้รับคือข้อความซึ่งลงชื่อว่าเป็นของแม่ ชายหนุ่มรีบตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์ที่ส่งมามีคนพบว่าเป็นหมายเลขของชิมโทรศัพท์มือถือสำหรับนักท่องเที่ยวในสิงคโปร์ซึ่งมีขายโดยทั่วไป ยืนยันว่าอีกฝ่ายอยู่ไม่ไกลและรู้ความเคลื่อนไหวของพวกเขาเช่นกัน

ข้อความนั้นเป็นการนัดหมาย บอกให้เขาไปยังทางลงสถานีรถไฟใต้ดินแห่งหนึ่งแถบชานเมืองใกล้ชายป่าเพียงลำพังในบ่ายวันนั้นโดยนำหอกถุงนี้มาด้วย พร้อมทั้งกำชับไม่ให้บอกใครและลบข้อความนี้ในทันทีหลังจากจำสถานที่กับเวลาไว้เรียบร้อยแล้ว

คาร์เตอร์ยังคงร้อนใจเรื่องข้อสันนิษฐานที่ตนนึกได้ จึงได้ออกไปโดยไม่บอกเรื่องนี้กับใครรวมถึงทีน่า และเพียงแค่ว่าจะไปซื้อของเท่านั้น

เมื่อมาถึงสวนปิดซ่อมด้านในสถานีที่ร้างผู้คนนั่นเอง ชายหนุ่มจึงได้พบเด็กหนุ่มผิวคล้ำยืนกอดอกอยู่กับรางสูงที่สวมผ้าคลุมปิดหน้าตาเหมือนผู้หญิงอาราฟ เขาได้ไม่ยากว่าเป็นเด็กอับดัลเซตน์กับโชติแฉึกทฤษฎีที่พวกเขากำลังตามจับอยู่

“ขอบใจที่อุตสาหะมานะจ๊ะ คาร์ที” หญิงสาวเลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นและเอ่ยในภาษาดอยล์ลันด์ด้วยรอยยิ้มสบายๆ ราวกับแค่ชวนลูกชายมาซื้อของด้วยกัน “ถ้าเป็นไปได้แม่ก็ไม่อยากרבวณลูกอีกนอกจกจําเป็นจริงๆ แต่ก็แค่แป็บเดียวเองจ๊ะ”

“แม่...ต้องการอะไรจากผม” เอเอชหนุ่มถามเสียงเข้มทันควัน มือของเขาแตะด้ามปืนพกที่คาดต้นขาไว้ หางดาบหายไปเห็นเด็กหนุ่มผิวคล้ำที่เอาแต่ยืนเงิบจับด้ามปืนที่ถูบบังด้วยชายเสื้อของมันและมองตอบมาด้วยนัยน์ตาสีฟ้าเทาเรียบเฉย

“ของที่...ถูกฝากไว้กับลูกนะ” ไฮนริก้าคลีโยม “แม่บอกชัดเจนนะ ว่าเป็นลูกนำ ‘มัน’ มาด้วย”

“หมายถึง...หอกกุงนีร์?” คาร์เตอร์พลันรู้สึกว่าการหอกนั้นยิ่งหนักอึ้ง บนหลังของตน “...แต่ต้องการมันไปทำไม”

“ลูกไม่จำเป็นต้องรู้ รู้แต่ว่า...ส่ง ‘ทั้งหมด’ ของหอกนั้นมาให้แม่ ดีๆ แล้วก็ออกจากกลุ่มโชติแอ็กไปล่าสมบัติทำแรงก์เอสตามที่ตั้งใจไว้ ดีกว่าจะ” หญิงสาวยังคงตอบอย่างอึดอัด

เอเอชหนุ่มหิรตาลง “‘ทั้งหมด’ นี่...รวมถึงอันที่อยู่ในหัวของผม ด้วยสินะ”

เอเอชหญิงมองเขานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะปรบมือแปะๆ และหัวเราะออกมา “จะ ลูกฉลาดมาก คาร์ที่ ฉลาดแบบนี้เหมือนใครกันน้า”

คาร์เตอร์มองแม่ของตนด้วยสายตาที่พยายามเก็บซ่อนความปวดร้าว แม้จะรู้สึกเหมือนเห็นแววหม่นเศร้าในดวงตาสีฟ้าเทาของอีกฝ่าย... นัยน์ตาสีเดียวกับเขาและเด็กหนุ่มอีกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“แม่...ทำอย่างนี้กับผมได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่มันเข้ามาอยู่ในหัวผม” เสียงของเอเอชหนุ่มแหบแห้ง

ไฮนริก้าส่ายหน้าเศร้าๆ “แม่ไม่ได้ทำ เป็น...คนอื่นที่ทำ มันเป็นหนึ่งในการทดลองของเขา...การสร้างมนุษย์ที่มีความสามารถของอาร์ติแฟกต์และใช้อาร์ติแฟกต์ที่เป็นต้นความสามารถได้โดยไม่ต้องตั้งเจตจำนง ไม่ต้องได้รับการยอมรับจากเจตจำนงของอาร์ติแฟกต์...อย่างแท้จริง”

เอเอชหนุ่มขบฟันกับคำยืนยัน มือของเขาเริ่มสั่นระริกเมื่อเขาไปว่าคนที่แม่พูดถึงเป็นใคร “แล้ว...ผมต้องแลกด้วยอะไร”

การฝังชิ้นส่วนของอาร์ติแฟกต์ในสมองทำให้มนุษย์ที่รับการผ่าตัดมีความสามารถพิเศษเหนือธรรมชาติตามคุณสมบัติของอาร์ติแฟกต์นั้น เช่นที่ที่น่าสามารถอ่านได้ทุกภาษาในโลกเพราะศิลปะแห่งโรเซิตตาในสมอง

ของเธอ หรือทหารอับดัลเซตันที่ถูกฝังชิ้นส่วนอาร์ติแฟกต์การ์กอยล์มีผิวหนังแข็งเป็นหินจนต้านทานกระสุนและอาวุธต่างๆ ได้ แต่ขณะเดียวกันก็มีผลเสียบางอย่างต่อร่างกาย เหมือนกับที่ทีน่าไม่อาจพูดหรือเขียนอักษรด้วยตนเอง และพวกมนุษย์เนื้อหिनมีความเสี่ยงที่ร่างกายจะเปราะแตกเป็นผงจนตายกะทันหันในยามใช้พลัง

“ไม่ คงเพราะลูกรับชิ้นส่วนหอกกุงนีร์เข้าไปตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ จึงไม่ได้เกิดปฏิกิริยาต่อต้านจนเป็นผลเสียต่อร่างกาย แต่แม่ก็เผลอเหมือนกันว่ามีอะไรมากกว่านี้ไหม การทดลองฝังชิ้นส่วนอาร์ติแฟกต์กับเด็กในครรภ์ทำได้ยาก...และแทบไม่มีใครทำ กรณีศึกษาที่ผ่านมาไม่น้อยเกินไป ลูกอาจแค่โชคดีกว่าคนอื่นก็ได้”

“แต่...แม่ร่วมมือ...กับพ่อ” คาร์เตอร์พยายามบังคับเสียงของตนไม่ให้สั่นด้วยความรู้สึกจากเรื่องที่เพิ่งรับรู้ “ใช้ลูกตัวเองเป็นเหยื่อทดลอง”

ไฮนริ์ก้ากลับมองเขาด้วยรอยยิ้มเศร้า นิ่งอยู่อีกครู่จึงได้เอ่ย “ถึงเวลาที่แม่จะขอมันคืนจากลูก และปล่อยลูกให้เป็นอิสระแล้วละนะ”

“เพราะผมเป็นลูกที่ไม่เอาไหน...ไม่เหมือนฟาตี...จันเหรอ” เอเอซหนุ่มหันไปมองเด็กหนุ่มอีกคนที่เฝ้าแต่เงียบตลอดการสนทนา “ได้ฟาตีใจคอแกไม่คิดจะพูดอะไรสักหน่อยหรือไง”

ปกติมันควรจะต้องพูดอะไรสักอย่าง แต่อับดัลเซตันกลับเฝ้าแต่ทำปากขมุขขมิบไม่ออกเสียงและหันหน้าไปอีกทาง

ท่าทางนั้นทำให้คาร์เตอร์สะกิดใจ เขาเพิ่งสังเกตเห็นในตอนนั้นเองว่าอาร์ติแฟกต์สร้อยขนาของเทพโวจเด็นที่หายไปจากทีน่าและมีนำกลับสวมอยู่บนคอของเด็กหนุ่ม

เป็นไปได้! ปลายนิ้วของเขายังสั่นระริกกับเรื่องที่คาดเดาขึ้นมาว่าทำไมอีกฝ่ายจึงต้องใช้อาร์ติแฟกต์ชิ้นนี้

“นะ...นี่แกทำบ้าอะไร!” เอเอซหนุ่มผลอดวาดออกมาทันที “ทำ

แบบนี้ทำไม!”

ไฮนริกก่อนหายใจก่อนจะยกไหล่ “ฟาดิบอกว่าไม่ใช่เรื่องของคุณ
จะ คาร์ที แต่เขาทำเพื่อช่วยงานของแม่...แค่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ”

“แล้ว...แม่ให้มันทำอย่างนี้เพื่ออะไร” คาร์เตอร์หันกลับมาจ้องมอง
ผู้เป็นแม่เขม็ง “ทำไมต้องให้มันใช้ศิลาแห่งโรเซิตตา...ให้มันเป็นอย่างนี้
แทนที่นั่น...”

นี่คือเป้าหมายของแม่มาแต่แรกหรือ ศิลาแห่งโรเซิตตาที่พ่อกับแม่
ของสองฝาแฝดค้นพบ...ก่อนที่คู่สามีภรรยาไซฟิอาสจะเสียชีวิตจากเหตุ
ระเบิดในงานแถลงข่าว มีนาเชื่อว่าเอเอสหญิงอยู่เบื้องหลังการตายของ
พ่อแม่ของเธอ มีนาเข้าไฮนริกกับแอ็กเซลยังลักพาตัวที่นั่นที่มีชิ้นส่วน
ของอาร์ติแฟคต์นั้นอยู่ในร่างไปอีก

ทั้งหมดเพื่อผ่าตัดย้ายชิ้นส่วนศิลามาใส่คนที่ใช้งานได้ง่ายกว่า
อย่างฟาดินะหรือ...

ไม่ทันที่เอเอสหนุ่มจะได้ถามต่อ หญิงสาวก็ยกไหล่และให้คำตอบ
“เพื่อตามหาคนไท่แห่งพาริอดน่า เราจำเป็นต้องอ่านรหัสเส้นทางที่สุริย-
จักรบ่งชี้ ศิลาแห่งโรเซิตตาเป็นหนทางที่เร็วที่สุดที่จะทำอย่างนั้นได้”

“สรุปว่า สิ่งที่แม่ต้องการคือคนไท่แห่งพาริอดน่าจริงๆ ลินะ”
ชายหนุ่มที่ตามองเอเอสหญิง “มันสำคัญยังไง พวกอับดัลเซตันถึงอยาก
ได้นัก”

ไฮนริกกอดอกและมองฟาดิที่ทำท่าหนึ่งเฉยต่อไป “เรื่องนั้น
ถาม...” หญิงสาวพูดได้เท่านั้นก็นิ่งหน้าและยกมือขึ้นกุมอกเหมือนจะ
หอบหายใจ แต่เธอก็กลืนอาการไว้จนอยู่ได้สำเร็จ “ถามพ่อ...สิ”

หมายถึงแอ็กเซล ฮาวส์ อย่างนั้นหรือ...คาร์เตอร์เฝ้าปากครุ่นคิด
ก่อนจะพูดออกไป “ผมยังไม่รู้เลยว่าพ่ออยู่ที่ไหน”

เอเอสหญิงส่ายหน้า “แม่อีกอย่างก็รู้ จะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ แต่แม่

ไม่ใช่พวกอับดัลเซตัน แม่ฟ้าดีกับ...เขาจะเป็นพวกนั้น พวกเขาต้องการคนโทแห่งพาริอดน่าเพื่อใช้อำนาจดุคกลิ่นของมันปลดปล่อยเซตันจากการจองจำ”

หากเป็นเมื่อก่อน คาร์เตอร์คงบอกว่านั้นเป็นเรื่องเหลือเชื่อและไร้สาระ เซตันอาจจะเป็นแค่เรื่องโกหกปกคลุมก็ได้ แต่เพราะตนเองเคยพบเสียวนหนึ่งของเจตจำนงของเซตันในเพชรวิซ และร่างของเจ้าชายอเล็กซิสแห่งราชวงศ์ไมรานอฟมาก่อน จึงได้รู้ว่าเทพตกสวรรค์นั้นมีตัวตนอยู่จริง

และกระทั่งคนที่ไม่สนใจอนาคตของโลกนี้มากไปกว่าแรงก่อกวนที่ตนเองอยากได้อย่างเขาก็ยังรู้สึก ว่า ปล่อยให้ปีศาจตนนั้นได้เป็นอิสระขึ้นมาคงได้บรรลุไปทั่วโลก แค่มือของพวกอับดัลเซตันตอนที่ยังไม่มีเทพองค์นั้นอยู่ด้วยจริงๆ ก็ก่อหายนะมามากเกินพอแล้ว

“แต่แม่ก็ร่วมมือกับพวกนั้น...” ชายหนุ่มแย้ง

ไฮนริกก้อนหายใจยาวแม้สีหน้าจะยังดูเหมือนยิ้มเจื่อน “เรียกว่าจำเป็นต้องร่วมมือและรอคอยจังหวะกันมากกว่า”

“ผม...ไม่เข้าใจ” เอเชซหนุ่มเอ่ยแผ่วเบา “แม่...ต้องการอะไรจากคนโทแห่งพาริอดน่า”

หญิงสาวคลี่ยิ้มเศร้า “ถ้าลูกรู้...จะยินดีร่วมมือกับแม่ไหมล่ะ”

เขาเงยไปชั่วอึดใจ “ไม่รู้สิ ผมต้องฟังดูก่อน”

ไฮนริกกางเงยไปหลายชั่วอึดใจ ก่อนจะพูดเบาจนเป็นกระซิบ “การปลดปล่อยโลกนี้...”

“ปลดปล่อย...ยังไง” คาร์เตอร์ถามอย่างไม่เข้าใจ

“ลูกจำตำนานพาริอดน่าได้ไม่ใช่หรือ คาร์ที่ อำนาจของคนโทแห่งพาริอดน่าคืออะไร”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วขณะนึกย้อน เหล่าเทพเจ้าเฮลเลนีสสร้างหญิงสาวชื่อพาริอดน่าขึ้นมาพร้อมกับคนโทที่เก็บกักความชั่วร้ายทั้งมวล ทวย

เทพวางแผนให้นางเปิดคนโทด้วยความอยากรู้อยากเห็น จนกระทั่งนางกลายเป็นเหตุแห่งหายนะทั้งหลายของมนุษย์ ทั้งหมดเป็นการลงโทษเทพอีกองค์ที่บังอาจนำไฟซึ่งควรเป็นของเทพเจ้ามามอบให้มนุษย์

“ปลดปล่อยสิ่งชั่วร้ายต่างๆ นานาออกมาสู่โลก แต่กักขังความหวังเอาไว้ล่ะหรือ” เขาตอบอย่างไม่แน่ใจนัก

“ใช่ ลูกไม่แปลกใจบ้างหรือว่าในเมื่อ ‘ความหวัง’ ถูกกักขังไว้นั้นแล้ว ทำไมในโลกนี้จึงยังมีสิ่งที่เรียกว่า ‘ความหวัง’ อยู่อีก” ไฮน์ริกว่าพูดราบเรียบ “ความหวังที่เรามีในโลกฟอนเฟะนี่คือความหวังที่แท้จริงแล้วหรือ”

“...ผมไม่เข้าใจ แม้ต้องการบอกอะไรกันแน่”

“แม่กำลังจะบอกว่า ‘ความหวัง’ ที่แท้จริงของอารยธรรมทั้งมวล... ของมนุษยชาติทั้งหมด อยู่ภายในคนโทนั้นล่ะ คาร์ท” รอยยิ้มของหญิงสาวกลับดูอ่อนโยนอย่างน่าประหลาดใจ “หากสามารถใช้พลังที่แท้จริงของคนโทได้ มวลมนุษย์ก็จะไม่ต้องเผชิญกับความทุกข์อันเลวร้ายอีก... ชั่วนี้รันดร์”

เอเซซหนุ่มสบตากับอีกฝ่ายอย่างเคร่งเครียด “ผมก็ไม่เข้าใจอยู่ดี แม่กำลังจะบอกว่าคนโทนั้นจะทำให้โลกของเรากลายเป็นยูโทเปีย... เป็นดินแดนโลกสวยสงบสุขได้จ้ะหรือ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ เพราะมันจะเป็นโลกที่มนุษย์ไม่อาจทำลายล้างและเข่นฆ่าผู้อื่นอีกต่อไป อีกทั้ง... เป็นโลกที่ไม่มีใครต้องผิดหวังอีกเช่นกัน”

“แล้ว... มันจะเป็นไปได้ยังไง” คาร์เตอร์ขมวดคิ้วถาม

“แม่... เคยเข้าไปในคนโทนั้น” ไฮน์ริกว่าพูดต่อซ้ำๆ “สิ่งที่แม่เห็นในคนโทคือชีวิตที่ที่ต้องการ ชีวิตที่ไม่ต้องเป็นทุกข์กับความไม่สมหวังหรือสิ่งที่แม่ไม่อยากจะเกิดขึ้น แม่อยู่ในความหวังนั้นพักหนึ่ง... ที่จริงก็อยาก

อยู่ตลอดไปละนะ แต่พอตระหนักได้นั่นไม่ใช่ความจริง แม้ถึงได้หลุดออกมา ถึงอย่างนั้น...แม่อีกยังรู้สึกงุนงง ถ้าทุกๆ คนที่มีชีวิตที่เป็นทุกข์...ทุกคนในโลกของเรานั้นละ...ได้อยู่กับความหวังที่แท้จริงภายในนั้น พวกเขาก็มีความสุขโดยไม่ต้องทำร้ายใครและไม่ถูกทำร้ายซ้ำใหม่ละ”

เอเอชหนุ่มยิงงุนงง “ผมไม่เข้าใจอยู่ดี”

“แม่เข้าใจว่าคนโทมีอำนาจดูดกลืนและปลดปล่อยสิ่งต่างๆ จะคาร์ที่ ไม่ว่าความรู้สึกนึกคิด...ผู้คน...วัตถุ...ชีวิต แม้กระทั่งเมืองทั้งเมือง มันก็สามารถดูดกลืนเข้าไปได้ นี่คือการเหตุที่มีตำนานถึงเมืองโบราณหลายเมืองหรือหลายอารยธรรมที่หายสาบสูญไปโดยไร้ร่องรอย บางทีในชั่วข้ามคืน วัตถุที่ถูกดูดกลืนอยู่ภายในคนโทจะเสื่อมสลายไปตามกาลเวลา ส่วนจิตของคนที่ถูกดูดกลืนเข้าไปจะได้พบ ‘ความหวัง’ ที่แท้จริง...เขาจะอยู่อย่างมีความสุขภายในนั้นชั่วชีวิต คนที่เคยเป็นทุกข์และถูกข่มเหงจะหลบหนีลี้ภัยอยู่ในฝันอันแสนงาม ต่างจากโลกแห่งความเป็นจริงที่ยังคงเข่นฆ่าและทำร้ายกัน”

“แม่กำลังจะบอกว่า...ที่มาซู พิคซู กลายเป็นเมืองร้างในชั่วข้ามคืนก็เพราะคนโทแห่งพาริอดน่าหระอ” คาร์เตอร์เดา “และคนที่หายไปทั้งเมืองก็เหมือนนอนหลับฝันหวานจนตายจากไปเอง”

เอเอชหญิงพยักหน้า “ใช่ นี่คือการเหตุที่แม่หายไปนานตอนสำรวจซากเรืออัปปางของเอสปันญา แม่ถูกคนโทที่ติดอยู่ในซากเรือดูดเข้าไป จึงได้รู้เรื่องนี้”

“แต่คนอื่นในโชติอีกไม่รู้ กระทั่ง...เซอร์เพนทาเรียสก็ไม่รู้หระอ”
เอเอชหนุ่มตั้งคำถาม

หญิงสาวเงยบ่อก่อนจะมองลูกชายด้วยสายตาสงสัย “แม่มไม่คิดว่าลูกจะรู้เรื่องเซอร์เพนทาเรียส อ่า...แต่ว่าไปก็ไม่น่าแปลกใจ อองรีบอกสินะ”

“แม่ตอบผมมาก่อน” คาร์เตอร์คาดคั้นทันที แม้จะยังสงสัยว่าอีกฝ่ายรู้ใหม่ว่าเขารู้เรื่องที่อองรี โอมูต์เป็นพ่อแท้ๆ ของตนแล้ว และโชติแฉ็ก ราศีมกรน่าจะยังไม่ตาย “มันไม่สำคัญว่าผมรู้ได้ยังไง”

เอเอสหญิงยักษ์ไหล “เซอร์เพนทาเรียสต้องรู้อยู่แล้วว่านี่คือจุดประสงค์ของคนโท เวลานี้แม่กับเซอร์เพนทาเรียสทำเพื่อจุดมุ่งหมายเดียวกัน เพื่อให้คนทั้งโลกได้เข้าไปอยู่ในคนโทแห่งพาราไดซ์”

ดึงดูดทุกคนเข้าไปผันหวานจนตายในคนโทให้มนุษยชาติสูญสิ้นเผ่าพันธุ์นะหรือ...เอเอสหนุ่มเย้นวบไปทั้งศีรษะกับความคิดนั้น

“นี่นะเหروضมการณ์ของโชติแฉ็ก! ก็แค่การทำลายล้างโลกชัดๆ!” เขาร้องออกมา

“แม่คิดแล้วว่าลูกต้องไม่เข้าใจ” ไฮน์ริกก้ากลับยิ้มบาง “แต่แม่เชื่อว่า มันไม่ใช่การทำลายล้าง อารยธรรมต่างๆ จะไม่ถูกทำลายลงไปด้วยมือของมนุษย์ สิ่งก่อสร้างและสิ่งประดิษฐ์ทั้งหลายยังคงอยู่ได้ในคนโทแห่งพาราไดซ์ และมนุษย์ทุกคนจะถูกโอบอุ้มด้วยความหวังว่าชีวิตของพวกเขาจะเป็นนิรันดร์ ไม่มีความทุกข์ ไม่มีวันร่วง ไม่มีการแก่ชรา ไม่มีความตาย...”

“มันเป็นไปไม่ได้” คาร์เตอร์ส่ายหน้าทันที “แม่เพิ่งบอกเองนี่ว่าทุกคนจะผันจนตายไปเอง...”

“แต่พวกเขาจะไม่รู้ตัว คาร์ที่ จิตของทุกคนจะอยู่กับสิ่งที่เป็นความสุขของเขา คนที่เคยเป็นทาส เคยถูกกดขี่ ก็จะมีชีวิตที่พวกเขาไม่มีอิสระ มีครอบครัว อยู่พร้อมหน้าอย่างมีความสุข พวกเขาไม่มีความเจ็บปวดทางกายและใจเหมือนในโลกภายนอกอีกแล้ว มันคือความสุขที่ยั่งยืนและเป็นนิรันดร์สำหรับวิญญาณของพวกเขา นั่นคือสิ่งที่แม่และเซอร์เพนทาเรียสรู้มา”

เอเอสหนุ่มยิงขมวดคิ้วหนักขึ้น “แม่...คิดแบบนั้นจริงๆ เหรอ”

หญิงสาวมองเขาอย่างอ่อนโยนและพยักหน้า “จะ ก็ดีแล้วไม่ใช่หรอ ถ้าทุกคนอยู่ในโลกส่วนตัวที่เป็นความสุขของตนเอง มีความสุขกับภาพของคนที่เรารักอย่างที่เราอยากให้เป็น ไม่เบียดเบียนและรบกวนใคร อยู่แต่กับปัจจุบันที่พวกเขาปรารถนา”

“แต่...มันไม่ใช่ความจริง” คาร์เตอร์ส่ายหน้า “ความจริงคือพวกเขาถูกดูดเข้าไปในคนโท ไม่มีตัวตนอยู่ในโลกที่แท้จริง ไม่ได้ทำอะไรพวกนั้นด้วยตัวเองต่างหาก! แบบนั้นก็...ไม่ต่างอะไรจากเมายาไปเรื่อย ๆ หรอก!”

ไฮนรีกำกลับหัวเราะร่วมกับคำพูดของลูกชาย ก่อนจะโผล่ศีรษะอย่างอ่อนใจ “เฮ้อ...แม่เลี้ยงลูกมาดีเกินไปหรือเปล่านะ คาร์ที ไม่สิ คงเป็นแอ็กเซลมากกว่า เพราะแม่แทบไม่ได้ดูแลลูกเลย แม่หนีออกไปล่าสมบัติเพื่อสนองความต้องการของตัวแม่เองมาตลอดแท้ๆ แต่ไม่ว่ายังไง ลูกคงมีความสุขกับชีวิตของลูกจนเกินไปสินะ จึงได้ไม่ต้องการโลกในอุดมคติอย่างนั้น”

“...ผมไม่เข้าใจ แม่หมายความว่ายังไงที่ว่าผมมีความสุขจนเกินไป”

“ลูก...มีความสุขทุกซ์น้อยมากเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ ลูกจึงได้พอใจกับสถานะที่ตนเองเป็น แต่ในโลกนี้ยังมีคนอื่นอีกมากที่ไม่โชคดีอย่างลูก คนที่มีความทุกซ์และถูกกดขี่ข่มเหงโดยไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจำยอม เซอร์เพนทาเรียสและแม่ต้องการเปลี่ยนแปลงโลกนี้เพื่อพวกเขา” เอเอซหญิงหันไปทางเด็กหนุ่มอีกคนที่ยืนเงียบและปรายตามองทั้งสองอย่างระแวดระวังมาตลอด “เพื่อฟาดี เพื่อแม่เอง เพื่อเด็กๆ ทุกคนที่มีความทุกซ์และถูกทำร้าย รวมถึงเพื่อเด็กที่ถูกทิ้งไว้ภายในนั้น...”

“เด็กที่ถูกทิ้งไว้...?” เอเอซหนุ่มเลิกคิ้ว “แม่หมายถึงใคร”

“มนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างมาแค่ครั้งเดียว คาร์ที เราถูกสร้างมาหลาย

ครั้งแล้ว ตามความต้องการของเทพเจ้า โดยมากจบด้วยการล้างเผ่าพันธุ์
อย่างที่เราได้จากตำนานต่างๆ จนสุดท้ายเทพเจ้าก็ไม่อาจสร้างมนุษย์ที่
ดีงามสมบูรณ์แบบได้ตามความต้องการของพวกเขา และไปจากโลกของ
เราเสียเอง ทั้งพวกเราไว้กับอาร์ติแฟกต์ต่างๆ...เหมือนความหวังที่ถูกทอด
ทิ้งไว้” คำตอบของแม่ยังคงไม่ให้ความกระจ่างกับชายหนุ่ม เขาตั้งท่าจะ
เอ่ยถาม แต่เธอก็พูดต่อไปเสียก่อน “เหมือนแอดมาที่ถูกทิ้งไว้ในสวน
เอนเนดเพียงลำพัง...”

“แอดมา? แม่หมายถึง...มนุษย์คนแรกของโลกนะเหรอ” คาร์เตอร์
ถามอย่างไม่แน่ใจนัก “เขายังมีชีวิตอยู่จริงๆ เหรอ”

“อาจไม่ใช่มนุษย์คนแรกของโลกอย่างที่คิดกัน แต่ใช่ มีแอดมาอยู่
ในสวนเอนเนดที่สาบสูญภายในคนโทแห่งพาริอดน่า เฝ้ารอคอยสาวาของ
เขามาโดยตลอด หลังจากแม่รู้ตัวว่าทั้งหมดที่เห็นเป็นอำนาจความหวัง
ของคนโท แม่จึงได้ออกจากมิติในจิตของตัวเองมาพบซากปรักหักพัง
ของอารยธรรมต่างๆ แม่พยายามหาทางออกจนพบสวนเอนเนดและ
แอดมา”

“นั่นคือ...สิ่งที่แม่เห็นในคนโทแห่งพาริอดน่าจริงๆ เหรอ” เอเอช
หนุ่มตั้งคำถามอย่างไม่อยากเชื่อ “แอดมามีตัวตนอยู่ในนั่นจริงๆ”

“จะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ คาร์ที” ไฮน์ริก้ายิ้มเจื่อน “เพราะทางเดียว
ที่จะพิสูจน์ได้คือ ลูกต้องเข้าไปพบเขาด้วยตนเองในคนโทแห่งพาริอดน่า
เช่นเดียวกับที่แม่เคยพบมาแล้ว”

คาร์เตอร์รีบไปขณะพยายามปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมด “แม่
กำลังจะยืนยันว่า แม่ไปเจอคนโทแห่งพาริอดน่าและถูกดูดเข้าไปในนั้น
แม่ได้พบแอดมา ได้พบว่าคนที่เคยถูกมันดูดเข้าไปมีความสุขกว่าในโลก
ข้างนอก แม่เลยจะตามหาคนโทแห่งพาริอดนำมาดูคนทั้งโลกเข้าไป...
ประมาณนั้น?”

“ใช่” หญิงสาวพยักหน้ารับ

“แล้วทำไมยังต้องตามหาสุริยจักร ในเมื่อแม่พบคนโทแล้ว แม่ก็น่าจะรู้ว่าอยู่ที่ไหนของมัน” เอเอชหนุ่มถามตามที่เขาสงสัย

ไฮนริก้าถอนใจเบาๆ “คนโทไม่ได้อยู่กับที่ มันเคลื่อนไหวด้วยเจตจำนงของตนเอง ส่งสมพลังสำหรับดูดกลืนสิ่งต่างๆ ที่มันตั้งใจจะดูดกลืนเข้าไป นี่คือเหตุผลที่แม่ต้องการสุริยจักรแห่งอัสเตกาที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อตามรอยของมัน และผู้ที่อ่านเส้นทางจากสุริยจักรได้”

“แม่ได้ทั้งสองอย่างแล้ว แต่ก็ยังติดต่อผม” คาร์เตอร์หรีตาลง “แม่ต้องการให้อะไรไปทำอะไร”

“นั่นสิ แม่จะบอกยังไงดีนะ” หญิงสาวเอียงคอและหัวเราะเบาๆ “เพราะคาร์ที่ดูจะไม่เห็นด้วยกับแม่นี่นา เอ๊ะ...หรือจะเห็นด้วย”

“อย่าเย้ยหยันครับ ผมอยากได้คำตอบ”

“แต่แม่จะไม่ให้” ไฮนริก้าเอ่ยอย่างอารมณ์ดี “เอาเถอะ ถึงลูกจะไม่เห็นด้วย แม่ก็จะยังทำตามที่ตั้งใจไว้อยู่ดี”

“แล้วคิดว่าผมจะยอม...” เอเอชหนุ่มเอ่ยได้เท่านั้นก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาจนโลกเบื้องหน้าหมุนคว้างและไม่อาจพูดต่อ

“ก็คิดอยู่แล้วละนะว่าลูกต้องไม่ยอม แม่เลยเตรียมการไว้แล้ว” เสียงของหญิงสาวเหมือนดังแว่วมาจากที่แสนไกล แม้ในขณะที่เธอตะแชนและไหลของคาร์เตอร์ไว้เหมือนจะเป็นหลักพญไม่ให้เขาล้มพาดลงไป “อีกเดี๋ยวเดียวก็เสร็จจะ ลูกจะปลอดภัย ได้เดินออกจากพวกไซติแอ็กไปล่าสมบัติจนได้แรงก็เอสมความตั้งใจแน่

“แม่จะให้ลูกได้สัมผัสความสุขนั้นจาก ‘เศษเสี้ยว’ ความหวังในคนโทแห่งพาริอดน่าเอง...”

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่คาร์เตอร์ ฮาวล์ ได้ยิน ก่อนที่สติทั้งหมดของเขาจะดับวูบไป

เอเอซหนุ่มเบิกตาโพลงกับความทรงจำทั้งหมดที่ไหลคืนกลับเข้ามาเหมือนน้ำป่า ทำให้ภายในสมองของเขากระจ่างขึ้น แต่ขณะเดียวกันก็อัดแน่นอ้ออิงจนปวดหัวขึ้นมาอีก

“คาร์เตอร์! เธอไหวไหม!” เขาได้ยินเสียงคุ่นหูในภาษาเฮลเลนีส และรู้สึกถึงมือที่ประคองตนไว้

ชายหนุ่มค่อยๆ ลืมตาขึ้น เขาเห็นมือของทีน่า หญิงสาวยืนอยู่ข้างหลังเขา มองตรงผ่านแว่นตามาด้วยสายตาหวงใย

“อย่างที่คิด...สินะ” เขาพูดเบาๆ

“หมายถึงเรื่องอะไรล่ะ” เธอถามกลับอย่างใจเย็น

“ไอ้หอก...ในหัวฉัน”

ทีน่าพยักหน้าน้อยๆ “ใช่ ฉันก็คิดอย่างนั้น”

คาร์เตอร์หรีดตาลง มีประเด็นมากมายจนเขาไม่รู้จะแปลกใจหรือกังวลที่สุดกับเรื่องใดที่เพิ่งได้ความกระจ่างขึ้นมา (ถึงแม้ว่าจะไม่มากนัก) แม้ไม่ได้รวมมือกับพ่อและฟาติอย่างสมบูรณ์แบบ แต่อยากให้คนโทแห่งพาริอดน่าดูคนทั้งโลกเข้าไป (หรืออะไรประมาณนั้น) เพื่อให้โลกอยู่ในความสงบสุขแบบอุดมคติ อีกทั้งสุริยจักรแห่งอัชเตกา ศิลาแห่งโรเซ็ตตา และหอกกุงนัรล้วนแต่จำเป็นต่อการนำคนโทแห่งพาริอดน่าออกมา

“เรียบร้อยแล้วใช่ไหม พวกเธอ” เสียงของกัตเลอร์ดังออกมาจากลำโพงในห้อง “ถ้าเรียบร้อยแล้วก็กลับมาที่ห้องประชุมใหญ่และรายงานผลด้วย”

เอเอซหนุ่มถอนใจ เขาเบื่อกับการเป็นสมาชิกองค์กรที่ต้องรับคำสั่งจากคนอื่นเต็มแก่แล้ว

“แล้ว...เธอจะทำไมยังงั้นต่อไปล่ะ คาร์เตอร์” ทีน่าถามแผ่วเบา “เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว”

“ถ้าไม่มีอาร์ติแฟกต์ประจำตำแหน่ง...ก็เท่ากับโดนเฉดหัวออกไป

โดยปริยายหรือเปล่า” คาร์เตอร์ย้อนถามแย้งๆ “หรือต้องโดนจำคุกฐานทำทรัพย์สินสำคัญประจำองค์กรหาย”

“ฉันไม่รู้...” หญิงสาวกลับตอบซ้ำๆ “เธอจะไปพักก่อนไหม คาร์เตอร์ ให้ฉันเป็นคนเล่าความทรงจำของเธอให้พวกเขาฟังคนเดียวก็ได้”

“ไม่เป็นไร” เธอเขม่นุ่มยักไหล่อย่างปลงตก “ฉันไม่เหนื่อย ยังไงพวกเขาก็ต้องรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องอยู่ดี”

...แต่ปัญหาคือ รู้แล้วจะทำยังไงต่อไปนี่สิ...

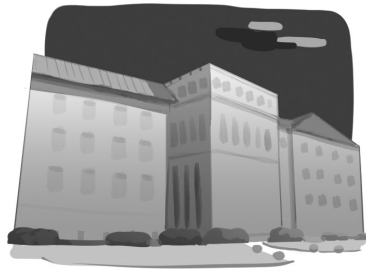
“อืม” ที่น่ารับเบาๆ ก่อนจะส่งยิ้มอ่อนโยนให้เขาอีกครั้ง “พยายามเข้านะ...ไม่สิ เรามาพยายามไปด้วยกันเถอะ ฉัน...คิดว่าการเสียอะไรที่อยู่กับเรามาานาน...ทำให้รู้สึกเคืองกว้างมากเหมือนกัน”

“อ้อ” คาร์เตอร์ได้แต่รับเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างอ่อนแรง

เขาเพิ่งนึกได้ว่าหลังจากฟื้นขึ้นมา ตนเองยังไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากน้ำผลไม้กล่องรองท้องหลังหมดตรวจร่างกายเสร็จ แต่ตอนนี้แม้ท้องจะปวดอุทธรณ์อย่างไร เขากลับไม่รู้สึกลอยากอาหารเลยแม้แต่หน่อย

2

ก่กัไม่ควรอยู่และสิ่งกัไม่ควรเป็นไป

ในความมืดที่ไร้แสงสว่างใดๆ เซราคิเอล ลิสส์ คินสติพร้อม
อาการปวดหัวแทบระเบิด

ไม่เพียงแต่หัว บนร่างกายของเขาก็ปวดเช่นกัน ปวดจนชายชรา
รู้สึกเหมือนร่างกายของตนถูกฉีกกระชากเป็นเสี่ยงๆ จากภายในหลุมลึก
ที่กลืนกินผิวเนื้ออกกลางช่องอก...บาดแผลจากคมกรงเล็บหนึ่งสิ่งโตแห่ง
เนเมอา อาร์ติแฟกต์ประจำตำแหน่งของตนเอง

เขาน่าจะตายไปแล้วไม่ใช่หรือ ก็จำได้ว่าเซคห์ อัล จาบาล ใช้อาร์ติ-
แฟกต์ดาบของซอลาห์ดิน ‘ลบล้าง’ การกำหนดเจตจำนงของอาร์ติแฟกต์
ของเซราคิเอลเพื่อให้มันสังหารตัวเขาเองแล้วแท้ๆ

ประหลาด มีโอกาสฆ่าประธานสถาบันซามาริเทียนและผู้นำกลุ่ม
ไซดอีก...ทำไมถึงไม่รีบลงมือให้เด็ดขาด ต่อให้คาดเดาไปว่าพวกมันอาจ

จะเก็บชีวิตของเขาไว้ต่อรองกับสมาชิกกลุ่มคนอื่นๆ เชฟก็รู้ว่ากัตเลอร์
ผู้เป็นอาจารย์ของตนไม่ใจอ่อนถึงขนาดจะปล่อยให้ชีวิตคนคนเดียวมา
ทำให้เสียการใหญ่ แม้จะเป็นชีวิตของหัวหน้ากลุ่มก็เถอะ

หรือพวกมันคิดจะเก็บเขาไว้หามารีดข้อมูลกันนะ...โซติแก็กราตี
สิงห์หรีตาลง คิดว่าจะง่ายปากเขาได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือ

“ตื่นจนได้นะ หมารับใช้ลิเบอร์เทีย”

เสียงประกาศจากลำโพงเป็นภาษาอังกฤษพร้อมกับแสงสีขาว
เจิดจ้าที่พลันสว่างวาบขึ้นทั้งห้องจนเขาตาพร่า ชายชราหวั่นตาแน่นตาม
สัญญาณญาณจนกระทั่งความสับสนตาทุเลาลงแล้วจึงได้ลืมตาขึ้น มองหน้า
จอที่แสดงภาพของชายวัยกลางคนผิวคล้ำโปกศีระะไว้หนวดเคราด้วย
สายตาเรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทางสีหน้า

“มีอะไร หมารับใช้เซตัน” เซราคิเอลตอบกลับด้วยเสียงแหบพร่า
เย็นชา พยายามสั่งเกตสภาพรอบด้าน เขาถูกตรึงข้อมือข้อเท้าให้
นอนหงายบนแท่นแข็งและเย็นเยียบ ที่ไม่โสภาเอาเสียเลยคือมีอักขระลึ้ม
โบราณเขียนบนผนังรอบห้องนั้น เอเอสชราพอดจดความพวกมันออกแค่
บางตัวเมื่อต้องรบกับอาการปวดหัวตื้อของตน แต่เพียงเท่านั้นก็ทำให้เขา
ยิ่งตึงเครียดขึ้นไปอีก

พวกมันเป็นอักขระสำหรับทำพิธีกรรมผูกวิญญาณซ้ำรับใช้...หรือ
พูดง่ายๆ ก็คือการสร้างภูตอารักษ์นั่นเอง

“แกก็รู้ว่ามันเปล่าประโยชน์” เซราคิเอลบอกชายที่จ้องตรงมาใน
จอภาพทันที

“อะไรที่เปล่าประโยชน์” อีกฝ่ายย้อนถาม

“ที่คิดจะทำให้ฉันเป็นภูตอารักษ์” ชายชราเอ่ยราบเรียบ “แกก็รู้
ว่า พิธีกรรมจะเสร็จสิ้นสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อเจ้าของดวงวิญญาณยินยอม
เป็นภูตอารักษ์ด้วยตนเอง”

เซคห์ อัล จาบาล หัวเราะอย่างขบขัน “แล้วทำไม...แกถึงจะไม่
ยินยอม”

ประธานสถาบันซามาริเขียนขมวดคิ้วกับคำตอบนั้น “แกคิดจะทำ
อะไร”

ชายวัยกลางคนยิ้มอย่างพอใจก่อนที่หน้าจอโทรทัศน์จะแบ่งเป็น
สองด้าน อีกด้านฉายภาพขององรี โอมูต์ และดร. ธันวันตรี ศรีจันทร์
ถูกปิดตาและมัดมือไขหลังคุกเข่าอยู่ข้างกัน ปากกระบอกปืนเคเอ 74
จ่อที่ข้างหัวของทั้งคู่ในความเงียบงัน

เซราคิเอลลอบขบฟัน แต่ยังคงรักษาท่าที่ให้นิ่งเฉยที่สุด “เอา
ตัวประกันมาซุรี ใช้ไม่ได้ผลกับผู้ยืนอยู่ในสุริยวิถีหรอก”

“จันรี...แม้แต่เมื่อแกรู้ว่าคนพวกนี้จงรักภักดีต่อแกถึงที่สุดนะรี
ฉันยินดีสาบานกับดาบของซอลาห์ดิน ด้วยเกียรติของอัปดัลเซตัน...
หากพวกแกจะยอมรับแม้สักนิดว่าเรามีเกียรติในฐานะนักรบไม่ยิ่งหย่อน
ไปกว่าพวกแก...ไม่สิ อาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ... ฉันยินดีสาบานว่าจะปล่อย
ลูกน้องสองคนนั้นของแกไปพร้อมกับอาร์ติแฟกต์ของพวกเขา ถ้าแก
ยินยอมเข้าพิธีกรรมของพวกเรา”

พิธีกรรมที่จะตั้งวิญญาณของเขามาผนึกในร่างกายที่เป็นอาร์ติ-
แฟกต์ เปลี่ยนดวงวิญญาณเป็นเจตจำนงของอาร์ติแฟกต์หรือภูตอารักษ์
นั่นเอง ชายซราจ้องตอบอีกฝ่ายอย่างแข็งแกร่งที่สุดก่อนจะตอบไป “ฉัน
ไม่มีหลักประกันว่าแกจะทำตามคำสาบาน แกจะฆ่าพวกเราถ้าไป คน
อื่นๆ ที่เหมาะสมจะเป็นโฮตอีกยังคงมีอีกมากมาย และอาร์ติแฟกต์อื่น
ที่มีอำนาจคู่ควรกับตำแหน่งก็เช่นกัน”

เซราคิเอลบอกตนเองว่าจะยอมจำนนไม่ได้ ต่อให้พวกนั้นนำผู้ได้
บังคับบัญชามาขู่เป็นตัวประกันอย่างไรก็ตาม

“ดื้อด้านไม่เข้าเรื่อง แกจะตายด้วยแผลนั้นอยู่แล้ว ตอนนี้มีชีวิต

อยู่ได้แค่เพราะอาร์ติแฟกต์ของพวกเขาแท้ๆ ชีวิตของคนหนุ่มที่มีครอบครัวแล้วสองคน แลกด้วยคนแก่ที่ไม่เหลือทุกอย่างคนเดียว มันไม่คุ้มกันหรอกหรื”

“ก็แล้วแต่จะคิด เพราะถ้าแก่ฆาตสองคนนั้นก็ไม่มีเหลืออะไรไว้ต่อรองกับฉันอีก ไม่นานฉันก็ตายไปเอง” เธอเขซราพูดอย่างไม่ใส่ใจ

เซคห์ อัล จาบาล หัวเราะขึ้นมา “พยายามมองอาจให้สมกับเป็นราชสีห์สินะ ได้...”

หน้าจอด้านที่เคยฉายภาพโซติแอ็กทั้งสองเปลี่ยนไปเป็นภาพใบหน้าของเด็กหญิงผิวคล้ำคนหนึ่ง ดวงตาของเธอเบิกกว้างมองน้ำตาและฉายแววหวาดกลัว เด็กหญิงถูกมัดมือไขว่หลังและมีปืนจ่อที่ข้างขมับ ไม่ต่างจากอองรีและธันวันตรีเมื่อครู่ ใจของประธานสถาบันซามารีเซียนร่วงวูบไปแวบหนึ่งเมื่อเธอเห็นภาพใบหน้าของเด็กอีกคนซ้อนทับดวงหน้าที่น่าสงสารนั้น

ซิโปราร์...น้องสาวของเขาซึ่งคงจะถูกส่งเข้าห้องรมแก๊สแทบทันที่ที่เธอเดินทางไปถึงค่ายกักกัน

“เด็กคนนี้จะตายก็ไม่ใช่ไรรี” หัวหน้ากลุ่มอัปดัลเซตันเอ่ยเนิบช้าอย่างไม่ร้อนใจ “จะถูกทรมานจนสิ้นสภาพยังไงก็ไม่ใช่ไรรี คนที่กระทั้งน้องสาวตัวเองยังปกป้องไม่ได้อย่างแกจะทนเห็นเด็กคนหนึ่งต้องเจ็บปวดเจียนตายได้สักแค่ไหนกันเชียวก่อนจะยอมแพ้ อ้อ ถ้าเด็กคนหนึ่งยังไม่พอ เรายังมีอีกเป็นสิบเป็นร้อย จะลากมาฆ่าต่อหน้าแกให้กองท่วมเป็นภูเขาเท่าไรก็ได้”

“ไอ้สวะ...” เซราคิเอลเช่นเสียงคำรามแผ่วต่ำในคอและจ้องมองชายไว้หนวดเคราบนหน้าจอด้วยแววตาวาวโรจน์

“รู้ไหมว่าฉันจะทำอะไรต่อไป” เซคห์ อัล จาบาลเอ่ยซ้ำๆ ก่อนจะเว้นช่วงให้อีกฝ่ายตอบรับ แต่ในเมื่อไม่มีเสียงตอบกลับมาก็เอ่ยต่อไป

อย่างอารมณ์ดี “ฉันจะนับถอยหลังจากสิบถึงหนึ่ง ก่อนจะถอดเล็บเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ละนิ้ว จากนั้นก็จะสับนิ้วที่ละข้อ...แล้วก็...”

“ได้ แกชนะ” หัวหน้ากลุ่มไซติแ็กตอบราบเรียบ

“เห? ไม่คิดว่ามันเร็วเกินไปหรือยัง?” หัวหน้ากลุ่มอัปดัลเซตันหัวเราะเบาๆ “ฉันนึกว่าอย่างน้อยแกจะยอมแพ้ตอนเราเริ่มผ่าท้องเด็กนั่นทั้งเป็นเสียอีก”

“เอาชนะ” เอเซซซราจึงตอบอีกฝ่ายด้วยนัยน์ตาสีฟ้าแข่งกร้าว “จะเอาฉันไปทำเป็นภูตอารักษ์ก็ทำไป”

หากจะทำพิธีสะกดวิญญาณดวงหนึ่งให้กลายเป็นจิตแกนกลางของภูตอารักษ์อย่างสมบูรณ์แบบ เจ้าของดวงวิญญาณนั้นต้องยินยอมด้วยความเต็มใจ เซราคิเอลรู้ว่าเขาต้องเดิมพันกับสิ่งที่เรียกว่า ‘ความยินยอม’ อย่างไรเสียร่างกายของเขาก็กำลังจะตาย และเขาก็ไม่อาจให้ผู้บริสุทธิ์ที่ไม่เกี่ยวข้องต้องมาเดือดร้อนไปด้วย ต่อให้ทนปิดหูปิดตาให้ผู้ใดบังคับบัญชาหรือเด็กๆ อีกมากต้องตายไปอย่างทรมานได้นานแค่ไหน มันก็คงจะหามาตรการที่หนักหนากว่านี้มาข่มเหงจิตใจของเขาได้อยู่ดี

เขาจะเป็นภูตอารักษ์...ไม่ใช่เพื่อเป็นทาสรับใช้เซตันหรือถ่วงเวลา ไม่ใช่เพียงเพื่อป้องกันไม่ให้เด็กที่ตนไม่รู้จักต้องถูกทรมานอย่างทารุณต่อหน้าต่อตา

แต่เพื่อหาโอกาสที่จะกำจัดพวกมัน

“ให้ตายสิ...”

คำอุทานในภาษาอัลเบียนของกัตเลอร์ต่อเรื่องที่ที่น่าเล้าแแทนเอเซซนุ้มเจ้าของเรื่อง ทำให้คาร์เตอร์ที่ได้แต่นั่งเงิบมาโดยตลอดไม่รู้จะรู้สึกอย่างไรดี

ให้ตายเรื่องอะไรกัน...เรื่องที่แม็คคิพเรนทร์จะดูคนทั้งโลกลงไป

ในคนโท เรื่องที่มีคนซื้อเหมือนบรรพบุรุษมนุษยชาตินอนแก่งเท้าหา
หอยอยู่ใต้นั้น หรือเรื่องที่เอเชษฐมูมีขึ้นส่วนของไอ้หอกนั้นอยู่ในสมอง
มาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่กันแน่

“ไฮนริกา ชลีมานน์ เป็นคนที่ไม่ได้จริง” โซดิแอ็กกราตี
ตุลหรีดาลง “แต่เซอร์เพนทาเรียสอยู่ข้างเดียวกับเขานี้”

“ชลีมานน์ซึ่งอาจจะแค่...พูดปดหรือเปล่าคะ” มิโคโตะเอ่ยขึ้นมา
อย่างแผ่วเบา “อย่างไรเสีย เซอร์เพนทาเรียสก็เป็นท่านที่มีตัวตนลึกกลับ
ใครๆ ในหมู่โซดิแอ็กยังแทบไม่รู้จักเลย”

“ไม่เกี่ยวหรอก” กัตเลอร์แย้งทันที “ฉันเข้าใจสิ่งที่สกอร์ปิโอ
ต้องการสื่อ ถ้าเขาพูดความจริงและร่วมมือกับเซอร์เพนทาเรียสจริงๆ
นอกจากลิโอกับฉันแล้ว ในหมู่พวกเรา คนที่รู้ตัวตนของเซอร์เพนทาเรียส
และเคยพบเขายังมีเวริโกคนก่อน...ก็ยายของเธอนั่นแหละแม่หนู เป็น
ไปได้มากกว่า จุดประสงค์ที่เซอร์เพนทาเรียสต้องการตามหาคนโทแห่ง
พาริอดน่าจะเป็นอย่างนั้นจริง”

“แล้วพวกคุณจะทำอย่างไร” คาร์เตอร์ตัดสินใจถาม “ยังจะทำตาม
ความต้องการของเซอร์เพนทาเรียสอยู่หรือเปล่า ผมว่ามันไร้สาระสิ้นดี”

ที่แรกกัตเลอร์ดูแปลกใจอยู่เมื่อที่นำเล่าถึงเซอร์เพนทาเรียส แต่
เมื่อหญิงสาวบอกว่าไฮนริกาเป็นคนกล่าวถึงจักรราศีที่สิบสามเองก็ไม่ได้
ดูแปลกใจมากเท่ากับแต่ก่อน เอเชษฐมูมอยากรู้ขึ้นมาว่าจริงซึ่งเป็นคน
แรกที่บอกเขาว่ามีโซดิแอ็กอีกคนคือเซอร์เพนทาเรียส เคยพูดเรื่องนี้กับ
สองสาวฝาแฝดหรือไม่ แต่นี่ไม่ใช่เวลาที่จะถามได้

“ผู้ก่อตั้งกลุ่มของเราในที่แรกคือเซอร์เพนทาเรียส ก็ชัดเจนอยู่
แล้ว” ชายที่เคยพินคินจากความตายตอบง่าย ๆ “มันก็ฟังดูดีกว่าโลกตอน
นี้มากโขไม่ใช่หรือ โลกที่ทุกอารยธรรมถูกเก็บรักษาไว้ และจิตของมนุษย์
ทุกคนในนั้นมีความสุขในแบบของตัวเอง”

“แต่...มันก็ไม่ใช่ว่าความจริงไม่ใช่เธอ” มีน้ำเอ๋อเบาๆ “ฟังดูยังงี้ก็เหมือนโดนจับแช่แข็งให้หลับไป ผันเห็นแต่ความสุขของตัวเอง ไม่ได้พูดคุยหรือใช้ชีวิตกับใครจริงๆ”

“แต่ก็ดีกว่ามีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นหรือไปเช่นฆ่ากันในโลกภายนอกนี่” โซดิแก็กราศีมีนพูดขึ้น “อับดุลเซตันหรือพวกก่อนการร้ายเผด็จการทั้งหลายจะได้ไม่ออกไปฆ่าคนจริงๆ แค่นอนฝันหวานว่าตัวเองได้ล้างผลาญคนที่ไม่เห็นด้วย มโนว่าจะเปิดทำลายโบรณสถานหรือตัดคอคนที่ระคายตาระคายใจตัวเองไปเท่าไรก็ได้”

“แต่คนที่มีความสุขอยู่แล้วละคะ...ไม่สิ คนที่ไม่อยากโดนดูเข้าไปละ” มีน้ำยังคงแย้ง “อย่างฉัน...ต่อให้เข้าไปอยู่ในนั้นแล้วจะฝันถึงชีวิตที่มีพ่อแม่อยู่พร้อมหน้ากับพี่ที่นา แต่ถ้าไม่ใช่พ่อแม่จริงๆ ไม่ได้พูดคุยกับพี่ที่นาจริงๆ ฉันก็ไม่เอาหรอก”

“ผมก็ไม่เอา” คาร์เตอร์บอก “ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงให้ผมฝันเหมือนอยู่ในคนไหนก็ได้ แต่...มันไม่ใช่โลกที่ผมต้องการ”

ไม่ใช่เพราะเขายังไม่ได้แรงก์เอสในโลกลั่น แต่มันไม่ใช่ความจริงต่อให้ฝันดำเนินไปจนเอเอสหนุ่มได้แรงก์เอสมา ต่อให้แม่ไม่ได้หายสาบสูญหรือคิดจะใช้คนไท่ดูดกลืนคนทั้งโลก ต่อให้ฟาตีในความฝันมีชีวิตที่ดีในฐานะน้องชายของเขา...มันก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงหรือทำให้อดีตเปลี่ยนแปลงไปได้

แต่ถ้าแม่หรือฟาตีอยู่ในนั้น พวกเขาก็จะมีความสุขแบบไม่คิดอะไรเหมือนกันไม่ใช่หรือ ก็ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนเลยถ้าจะอยู่กับความฝันแสนหวานนั้น ในเมื่อโลกแห่งความเป็นจริงมันบัดซบเกินทน...ความคิดนั้นทำให้เอเอสหนุ่มรู้สึกขึ้นในคอ

“ฉันก็ไม่เห็นด้วยคะ มนุษย์มีสิทธิ์ที่จะเลือก แม้ว่าพวกเขาจะเลือกความทุกข์ด้วยตัวเองก็ตาม” ที่นาพูดขึ้น “ฉันไม่คิดว่าการอยู่ในโลกมายา

“ไม่ได้ใช้ชีวิตของตัวเองอย่างแท้จริงในฐานะมนุษย์...คือสิ่งที่ใครจะยึดเยียดให้มนุษย์ทุกคนได้อย่างชอบธรรมคะ”

“แต่เราก็เห็นกันอยู่ว่า ทุกวันนี้มีคนที่ไม่ได้เลือกแต่ก็ต้องทุกข์ มีคนที่ถูกยึดเยียดความทุกข์ให้มากมายโดยไม่มีทางเลือก” หญิงสาวอาพาธราพูดเรียบเฉย “อย่าถามหาความชอบธรรมในโลกมนุษย์เสียแต่แรกเลย”

คาร์เตอร์ห้ามตนเองไม่ให้ถอนหายใจ แม้จะอยากโต้แย้งว่า นี่ไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาคนไหนมีสิทธิ์ตัดสินใจแทนใครก็ตามทั้งนั้น

แต่คนที่คิดจะดูคนอื่นฯ เข้าไปในคนไหนอย่างแม่ เซอร์เพนทาเรียส หรือแม้แต่โชติแก็กบางคนก็คงจะหาทางทำให้ได้อยู่ดีโดยไม่ฟังใครแน่ละ

“พอก่อน ไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ ตราบใดที่ยังไม่ได้คำยืนยันจากปากของเซอร์เพนทาเรียสเองว่าเขาร่วมมือกับสกอร์ปิโอ เรายังไม่อาจเชื่อว่าสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นพูดเป็นความจริง” กัตเลอร์ตัดบท “ได้แต่รอดูความเคลื่อนไหวและนำคนโทแห่งพาริอดนำมาอยู่กับพวกเราก่อนให้ได้ เพราะจะปล่อยให้มันตกไปอยู่ในมือของอัปดัลเซตันหรือฝ่ายที่ไม่ทราบเป้าหมายไม่ได้เป็นอันขาด”

ไม่มีเสียงตอบจากใครอื่น ไม่มีคำคัดค้าน แม้เอเอชหนุ่มจะเห็นสายตาล้างเลของเหล่าโชติแก็กรุ่นราวคราวเดียวกับเขาก็ตาม

“ถ้าเข้าใจกันแล้ว เราจะไปประเทศกาญจนนาตามเบาะแสที่มีอยู่ วิมานจะขึ้นบินในอีกชั่วโมงข้างหน้า” ราศีตุลบอกแล้วจึงหันมาทางคาร์เตอร์ที่เงียบเฉยอยู่ “แล้วนายจะไปด้วยไหม ถึงจะไม่มีอารติแฟกต์ประจำตำแหน่งอยู่แล้ว เราจะให้นายไปด้วยในฐานะผู้เกี่ยวข้องก็ได้ ยังไงก็ไม่อยากอยู่เฉยๆ ใช่มั้ยล่ะ”

คาร์เตอร์สบตากับชายผู้มากกว่านั่งอยู่ครู่หนึ่งก็ตัดสินใจพยัก

หน้า

เอาเถอะ ก็ยังดีกว่าถูกจับขังปิดตายในเซฟเฮาส์นั่นละ

“นายไม่เป็นไรจริงๆ ไซ้ใหม่” มีนาตั้งคำถามในขณะที่พวกเขา (หมายถึงคาร์เตอร์ สองสาวฝาแฝด ไอ้ห้วมัน และมีโกะสาว) นั่งอยู่ด้วยกันในห้องแยกในวิมานของโชติแก็กราตีตุลระหว่างทางบินไปยังกาญจนาคูเหมือนภายในอาร์ติแฟคตียานเหาะจะจัดเรียงห้องและพื้นที่ใหม่ได้หลายรูปแบบ เจ้าของอาร์ติแฟคตียังได้ให้พวกเขาที่โดนมองว่าเป็น ‘รุ่นเด็ก’ อยู่รวมกันในห้องแยกอีกห้องหนึ่งเพื่อจะได้พูดคุยปรับทุกข์กันตามสะดวก แต่คาร์เตอร์ไม่รู้จะดีใจหรือเสียใจกับเรื่องนี้

ได้มีโอกาสพูดคุยกับคนที่เขาไว้วางใจจะระบายด้วยมันก็ดี แต่เขาก็กังวลเหมือนพวกรุ่นใหญ่ๆ กัดกันแบ่งแยกพวกตนเองออกมาเช่นกัน

“ก็อย่างที่เราเห็น” เอเอชหนุ่มยักษ์โหล่น้อยๆ ก่อนจะกระดกโคลาลงคอเป็นกระป๋องที่สาม “ยังหายใจได้ กินได้ นอนหลับ แค่งปีนได้แต่ไม่แมนเท่าเดิมอีกแล้ว”

เขาไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมตนเองถึงได้ขอโคลากระป๋องแพ็กใหญ่มาดื่มระหว่างทางราวกับกลายเป็นฟาติไปแทน คงเป็นเพราะก่อนแยกตัวมา พวกโชติแก็กคนอื่นๆ สันนิษฐานกันว่าเด็กอับดัลเซตน์น่าจะใช้จอกศักดิ์สิทธิ์ได้โดยไม่ต้องกำหนดเจตจำนงเพราะถูกผ่าตัดฝังชิ้นส่วนอาร์ติแฟคตี้ไว้ในสมอง และพฤติกรรมดื่มน้ำเหมือนอูฐที่คาร์เตอร์เคยสังเกตจากอีกฝ่ายตั้งแต่ตอนทำเนียบมาสมัครเป็นผู้ช่วยเอเอชของตนก็น่าจะเป็นผลข้างเคียงไม่พึงประสงค์ของอาร์ติแฟคตี้

ฟาติกินน้ำเก่งมากและชอบโคลาเป็นพิเศษ (เอเอชหนุ่มรู้เรื่องนี้เพราะแก็กเซลเป็นคนตั้งข้อสังเกตมาบอกเขาหลังจากที่เด็กหนุ่มมาอยู่ที่บาร์ได้สักพัก) มีนาเข้าใจช่วงที่พวกคาร์เตอร์ไปวุ่นวายคดีหน้ากากฟาโรห์

สลักร่างกับมัมมี่ที่ประเทศเอ็กิยังเกิดคดีปริศนาโคลาจำนวนหนึ่ง ‘แห่งหาย’ ไปจากกระป๋องที่ยังไม่ได้เปิดและตู้กดน้ำในเมืองกาฮีรา แม้คาร์เตอร์ไม่รู้ว่าการเสพติดโคลาเกี่ยวข้องกับชิ้นส่วนจอกศักดิ์สิทธิ์ในสมอของอีกฝ่ายหรือไม่ หลักฐานที่มีก็ยังคงค่อนข้างชัดเจนว่า การดื่มน้ำมากมายเหมือนมนุษย์ดูเหมือนจะเป็น ‘คำตอบแทน’ ที่เด็กหนุ่มอับดุลเซตตันต้องแลกกับการวชิอาร์ติแฟกต์ดึงดูดน้ำจากที่ต่างๆ ได้เกือบตามใจชอบ

“แต่ก็ยังยิงเข้าเป้าได้สินะคะ” มิโคโตะเอ่ยขึ้นขัดความคิดของเขา “ปกติคาร์เตอร์ซิงก็เล็งด้วยสายตาของตัวเอง ไม่ได้ใช้พลังของอาร์ติแฟกต์เป็นหลักนี่นา”

ชายหนุ่มแทบสลักโคลา แต่ก็ก้มหน้าก้มตาเติมน้ำอัดลมคลายเครียดโดยไม่ตอบอะไร

เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตกลงตนเองยิงแม่นยำด้วยสายตาหรืออำนาจของอาร์ติแฟกต์ที่ถูกฝังไว้ในหัวตั้งแต่ยังไม่คลอดกันแน่ ตั้งแต่พื้นขึ้นมา เขาไม่มีโอกาสได้ทดลองยิงอะไรอีกเลยด้วยซ้ำ เวลานี้ก็ได้แต่ทำเหมือนมันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรสำหรับชีวิตของตน

แต่ลึกๆ ในใจ คาร์เตอร์ยอมรับว่าตนเองร้อนใจและหวาดกลัว การยิงปืนแม่นยำโดยไม่ต้องเล็งเป็นความสามารถเฉพาะตัวของเขามาแต่ไหนแต่ไร เป็นสิ่งที่ทำให้เขามาได้ไกลขนาดนี้ในฐานะเอเอชแท๊ป

ถ้ายิงปืนไม่แม่นยำอีก...เขาจะอย่างไร ยังมีความสามารถอะไรให้ไปถึงเป้าหมายได้อีก

ไม่สิ ตอนนีเป้าหมายของเขาคืออะไร เขายังไม่รู้จะตอบอย่างไรดีด้วยซ้ำ

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ ฉันพูดอะไรผิดไปหรือเปล่าคะ” หญิงสาวนียงเอ่ยด้วยเสียงเจื่อนๆ เมื่อชายหนุ่มเงยไป เขาเลยได้แต่กลืนใจโบกมือเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร

“ไม่เป็นไร ถึงไม่มีอาร์ติแฟกต์ช่วย ฉันก็ซ่อมมาเยอะขนาดนั้น ไม่ได้ใช้พลังของอาร์ติแฟกต์เวลาเล็งตลอดสักหน่อย” คาร์เตอร์ย้ากับตนเองไปด้วย

“ใช่ ยังไงนายก็เป็นนาย เป็นเอเอชมือหนึ่งที่ตอนนี้ได้แรงก์เอแล้ว จบเรื่องนี้อีกไม่นานก็ไปทำแรงก์เอสได้แล้วละ” มีน้ำกลับลับพูดให้กำลังใจ ผิดกับเมื่อก่อนที่เอาแต่แหวะเขาเสียมากกว่า

“ถ้าตอนนั้นจะยังเหลือสมาคมเอเอช เหลือโลกให้ออกไปล่าอาร์ติแฟกต์ละกันนะ...” คาร์เตอร์ตอบแห้งๆ

“ต้องมีสิ โซดิเอ็กก็มีหน้าที่ป้องกันการใช้อำนาจของอาร์ติแฟกต์ในทางที่ผิด จะให้เอาคนโทแห่งพาริอดน่าไปดูตคนทั้งโลกได้ยังไง เรื่องแบบนี้มัน...เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว” หญิงสาวผมสั้นพูดต่อไปแต่กลับตะกุกตะกักในตอนท้าย

“แต่ถ้าเซอร์เพนทาเรียมตั้งใจจะทำอย่างนั้นละ เขาเป็นหัวหน้ากลุ่มไม่ใช่หรือ” เอเอชหนุ่มตั้งคำถามที่ทำให้ทุกคนเงียบไป

แห้งละ ถ้าหัวหน้าว่าอย่างไร ลูกน้องอย่างพวกเขาจะขัดได้เสียที่ไหน

“หากเขาตั้งใจจะทำเช่นนั้น ข้าคงมิขอเป็นคนของผู้ยืนอยู่ในสุริยวิถีอีกต่อไป” โปเตโต้ตอบเรียบๆ ด้วยภาษาเฮลเลนีสโบราณ “อำนาจในมือควรใช้เพื่อปกป้องผู้คนแลความจริง มิใช่หมอมเมาพวกเขา กับภาพมายา”

“ฉันหลุดไปโซโซใหม่ นี่กว่าโลกสวยอย่างนายจะเห็นด้วยกับพวกนั้น” คาร์เตอร์มองมัมมีฟาโรห์ด้วยสายตาประหลาดใจ

“อาจเป็นเพราะข้ายังไม่เห็นว่า อำนาจของคนโทแห่งพาริอดน่า จักทำให้เกิดสันติสุขอย่างแท้จริงได้เยี่ยงไร เป็นแต่การจงจำจิตของมนุษย์ไม่ให้เกิดทำผิด หาได้มุ่งหมายสร้างอนาคตที่ดีกว่าไม่”

“ก็จริงของนาย” เอเอชหนุ่มตอบง่าย ๆ ก่อนจะโยนกระป๋องโคลาเปล่าด้วยความตั้งใจให้มันซึ่งผนังและตกลงไปในถังขยะ แต่มันกลับกระแทกผนังและกลิ้งลงบนพื้นแทน

เป็นที่น่าที่ก้มลงเก็บกระป๋องนั้นไปหย่อนลงในถังขยะให้เขา ทำให้คาร์เตอร์รู้สึกหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาและผลอพูดเบาๆ “...ขอโทษ”

หญิงสาวกลับยิ้มและโบกมืออย่างไม่ถือสา แม้จะพูดจนเอเอชหนุ่มรู้สึกตื้ออยู่ในอก “ไม่เป็นไร ไปถึงโน่นแล้วก็ซ่อมยิงปืนกันนะ ที่แรกฉันก็ใช้เวลาเหมือนกันกว่าจะอ่านหนังสือได้อย่างปกติ พอมีอาร์ติแฟกต์ทำงานแทนสมองของเราตลอดเวลา มันเลยเกิดเป็นความเคยชินของร่างกายนะ...”

“อืม” คาร์เตอร์ได้แต่ถอนหายใจเบาๆ กับคำพูดของหญิงสาว แต่ก็ไม่พูดอะไรต่อ

“ตอนนี้ยังงั้นเราก็ได้แต่ไปตามรอยพวกนั้นต่อที่กาญจนาสินะคะ จากที่ชลิมานน์ซึ่งบอกว่าพบมันในซากเรืออัปปางของเอสปันญา คนโทแห่งพาริอดน่าคงจะถูกพัดไปตามกระแสน้ำตามที่น้ำซังสันนิษฐาน” มิโคโตะเอ่ยแผ่วเบา

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง มันก็คงจะไปปรากฏตัวตามชายฝั่งทะเลอันโดมัน” ที่น่าเสริมขึ้นมาอย่างครุ่นคิด “แต่มันอาจจะไม่ได้ไปตามกระแสน้ำก็ได้ ถ้าต้องใช้สุริยจักรตามรอยแสดงว่าคงจะมีเส้นทางการเคลื่อนไหวของตัวเอง อาจจะได้ล่องไปตามกระแสน้ำหรือมีแบบแผนตายตัวด้วยซ้ำ”

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้แต่ตามรอยอีกฝ่ายหนึ่งไป เพราะไม่มีหนทางที่จะตรวจสอบเส้นทางนั้นเองได้เลย

คาร์เตอร์นั่งเหี่ยวตาและหลับตาลงแม้รู้ว่าอีกไม่นานวิมานที่บินเร็วกว่าเครื่องบินธรรมดาคงจะจอด เขาได้แต่หวังว่าในกาญจนาจะมีเวลา

พักผ่อนให้หายเหนื่อยก่อนต้องออกลุยที่ไหนก็ตาม

แค่นี้เอเซฮหนุ่มก็เพลียจนอยากจะทิ้งตัวลงหลับยาวระดับจำศีล
สักสัปดาห์หนึ่งแล้วค่อยตื่นมาจัดการปัญหาทุกอย่างแล้ว

คลื่นความร้อนวูบใหญ่ปะทะร่างของเหล่าโชติแฉ็กทันทีที่ลง
จากวิมานบนลานหญ้าโล่งแห่งหนึ่งในประเทศกาญจนนา

นี่เป็นครั้งที่สองที่คาร์เตอร์มายังประเทศในภูมิภาคไอซาคเนย์นี้
ครั้งแรกเขารับงานสายฟ้าแลบในหมู่บ้านทางตอนเหนือของกาญจนนา
ไม่นานนักหลังจากได้สองสาวฝาแฝดกับมัมมีฟาโรห์มาเป็นผู้ช่วยเอเซฮ
ของตน งานชิ้นนั้นทำให้เขาพลอยมีคนรู้จักในแถบนั้นไม่น้อยทั้งในด้าน
ดีและไม่ดี แต่ในเมื่อคราวนี้มาทำงานเร่งด่วน ซ้ำอยู่ห่างกันคนละภูมิภาค
จะติดต่อกันรู้จักที่เป็นมิตรที่นั่นเพื่อพบกันก็คงไม่ใช่โอกาสที่เหมาะสมนัก

หลังจากที่เท้าสัมผัสพื้นปูนเรียบ คาร์เตอร์จึงได้มองไปโดยรอบ
เขาเห็นประติมากรรมสมัยใหม่ที่ดูแปลกตาตั้งกระจายบนสนาม
หญ้าโดยรอบ รายล้อมด้วยหมู่อาคารสีครีมหลังคาส้มอิฐที่ดูเหมือนสร้าง
ตามแบบตะวันตกสมัยอาณานิคมคล้ายพิพิธภัณฑ์ของสิ่งคุประ เท่าที่
ความรู้จำจึกัดของเอเซฮหนุ่มจะแยกแยะออก

“สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับทุกท่านนะคะ ฉันชื่อมุจลินท์ เป็นเอเซฮที่
ทำงานกับมิวเซียมกาญจนาคะ” เสียงพูดในภาษาอัลเบียนที่สำเนียงไม่
คุ้นหูนักแต่ก็ฟังไม่ยากดังมาจากหญิงสาวผิวสองสีร่างเล็กที่สวมแว่นตา
และรวบผมหยักศกสีดำขึ้นเป็นหางม้า เธอสวมเสื้อคอปกแขนยาวและ
กางเกงขายาวเรียบร้อยเหมือนชุดทำงานที่คล่องตัว ที่ข้อมือข้างหนึ่งสวม
กำไลทองขอนใหญ่โดดเด่นเป็นรูปสัตว์คล้ายงูมีหงอนสลักเกล็ดละเอียด
สองหัวกลืนหางกันและกันจนคาร์เตอร์ยังสะดุดตา “คุณจิรากำลังรอพบ
พวกคุณอยู่ข้างใน เชิญค่ะ”

หญิงสาวประสานฝ่ามือไว้ที่กลางอกและโค้งน้อยๆ ให้พวกเขาหลังจากพูดจบก่อนจะเดินนำไป

“มิวเซียมกาญจนาเป็นหนึ่งในองค์กรพันธมิตรของพวกเรา” หญิงสาวอธิบายสั้นๆ ขณะที่พวกเขาเดินตามหญิงสาวหน้าตาอ่อนเยาว์ที่มานำทางพวกเขาไปยังอาคารหลังใหญ่ในบริเวณนั้น

เอเอสหนุ่มยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจนักเพราะเขาไม่เคยมาที่นี้ กาญจนาไม่ค่อยอยู่ในแผนการเดินทางของคาร์เตอร์สักเท่าไรในเมื่อแทบไม่มีใครจ้างเขาล่าอาร์ติแฟกต์แถวนี้ รวมถึงเขาไม่ชอบท่องเที่ยวแถบนี้เสียด้วย

เหล่าโชติแก็กเดินตามหญิงสาวร่างเล็กไปจนถึงห้องรับรองแขกภายในอาคารซึ่งประดับภาพวาดของที่คนน่าจะเป็นบุคคลสำคัญและงานศิลปะท้องถิ่นแบบกาญจนาไว้ตามมุมต่างๆ ภายในนั้นมีหญิงวัยกลางคนที่สวมเสื้อกางเกงประยุกต์ตัดจากผ้าพื้นเมืองดูทะมัดทะแมงนั่งรออยู่ เธอลุกขึ้นจับมือกับกัตเลอร์ด้วยรอยยิ้มและแนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษเป็น

“สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อจิรา เป็นผู้อำนวยความสะดวกแห่งนี้ ดิฉันได้รับแจ้งจากคุณกัตเลอร์แล้วว่าพวกคุณมาที่กาญจนาเพื่อสืบหาผู้ร้ายข้ามชาติและอาร์ติแฟกต์ที่เป็นเป้าหมายของสถาบันซามาริเซียน เรายินดีให้ความร่วมมือเต็มที่ค่ะ”

“ขอบคุณ หลังจากที่เรายุ่งกันคราวนี้มีความเคลื่อนไหวเพิ่มเติมไหม จิรา” ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มชั่วคราวถามพลางมองเครื่องดื่มและขนมสีสดแปลกตาที่เจ้าหน้าที่คนอื่นยกมาวางให้พวกเขาที่ชุดโต๊ะรับแขกอย่างไม่สนใจนัก

“เชื่อว่าผู้ต้องสงสัยเดินทางไปยังจังหวัดชลธานีค่ะ กำลังติดตามรอบเกาะแสดีนอยู่” หญิงวัยกลางคนตอบพร้อมกับสบตากับกัตเลอร์อย่างเคร่งเครียด

คาร์เตอร์เห็นว่าที่นั่นดูเหมือนจะขมวดคิ้วกับคำตอบนั้น แต่เธอก็หยิบจานขนมของตนขึ้นมาจิ้มขนมที่มีหน้าตาเหมือนดอกไม้สีเหลืองกินโดยไม่พูดอะไร

ชายหนุ่มนี้ก็อยากขอตัวไปพัก แต่เวลานี้คงเร็วเกินไป เขาเลยถือเสียว่ามากินของว่างฟังคนอื่นหารือแผนการ ปกติชายหนุ่มไม่ชอบวางแผนซับซ้อน การทำงานที่ผ่านมาส่วนมาก (อย่างน้อยก็ก่อนเจอเรื่องสลับร่างกับมัมมี่จนต้องมาเข้ากลุ่มไซติแอ็ก) ก็มีแค่ลุยโบราณสถานหาอาร์ติแฟกต์ซึ่งอยู่กับที่ ไม่ได้ล่องลอยไปไหนมาไหนหรือถูกใครหิวไปให้ต้องตามรอย

อีกสักพักต่อมาเอเอชหนุ่มจึงเข้าใจเหตุผลที่หญิงสาวสวมแว่นตาขมวดคิ้ว ที่นั่นเขาไว้ว่าทะเลอันโดม้นทางตะวันตกน่าจะเป็นที่อยู่ของอาร์ติแฟกต์ที่เป็นเป้าหมาย (พวกเขาไม่ได้บอกจิราหรือคนของมิวเซียมกาญจนาว่าอาร์ติแฟกต์ที่กำลังตามหาอยู่คือคนโทแห่งพาริอดน่า คงด้วยเหตุผลทางความปลอดภัย) แต่ชลธานีอยู่อีกฝั่งหนึ่งของประเทศ เป็นเมืองที่ติดกับอ่าวกาญจนาออกสู่ทะเลจนกว่าจะได้ทางตะวันออกเฉียงใต้

ถ้าไหน่นอกจากมหาสมุทรแอตแลนติกแล้วข้ามอีกฟากแผ่นดินมาได้ แสดงว่ามั่นคงจะไม่ได้ล่องลอยตามกระแสน้ำ แต่อาศัยอำนาจหรือพลังงานบางอย่างดึงดูดให้มันเคลื่อนไหวไปตามที่ต่างๆ มากกว่าเป็นแค่ปรากฏการณ์ธรรมชาติ

ที่นั่นเคยสันนิษฐานไว้ว่านั่นคงเป็นเจตจำนงของอาร์ติแฟกต์ คาร์เตอร์ก็ค่อนข้างเห็นด้วยว่าถ้าตัวเองเกิดมาเป็นไท่ที่ดูอะไรเข้าไปก็ได้ ก็คงจะอยากดูอะไรก็ได้ให้เต็มที่ ให้สมกับที่เกิดมาเป็นไท่แบบนี้ละ

เมื่อการประชุมดำเนินต่อไป เอเอชหนุ่มก็เห็นได้ชัดเจนว่ากัตเลอร์ดูเหมือนจะไม่อยากอยู่ที่นี้นาน รักษาการแทนประธานสถาบันซามารีเซียนถามเส้นทางไปชลธานีและช่องทางติดต่อสื่อสารกับจิรา โดยกำชับ

ว่าถ้าได้ข้อมูลทุกอย่างแล้วจะรีบตามรอยไปที่นั่นทันที แต่ในระหว่างที่พวกเขาหารายละเอียดที่ชายหนุ่มไม่ได้สนใจจะติดตาม เสี่ยงโทรศัพท์มือถือถูกรุ่นมาตรฐานของไอโฟนแบบที่ไม่ได้มีการปรับแต่งใดๆ ทั้งสิ้นก็ตั้งขึ้นมา

กัตเลอร์ขมวดคิวก่อนจะกดรับสาย “ฮัลโหล”

เขาเงยไปหลังจากฟังอีกฝ่ายพูดได้พักหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงเคร่งเครียดเหมือนทวนข้อความ “ภูตอารักษ์ขนาดยักษ์อาละวาดในลิเบอร์เทีย? วอริงตัน ดี.ซี.?”

คาร์เตอร์เลิกคิวย่างไม่อยากเชื่อ แต่ก็รีบเปิดอินเทอร์เน็ตโทรศัพท์มือถือไอโฟนเจ็ดของตนซึ่งใช้สัญญาณได้จากเครือข่ายทั่วโลกเพื่อตรวจสอบข้อมูลในทันที เพียงใส่คำค้นหาที่เกี่ยวข้องลงไปไม่กี่คำ เขาก็พบข่าวด่วนของหลายสำนักข่าวซึ่งเพิ่งลงในระบบเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้จนเต็มหน้าเว็บไซต์ค้นหา

นอกจากเว็บข่าวสารแล้วยังมีภาพถ่ายและภาพเคลื่อนไหวของภูตอารักษ์ราชสีห์ขนาดยักษ์ที่มีหัวเป็นมนุษย์ไว้หนวดเครายาวและมีปีกกำลังใช้กรงเล็บฟาดฟันต่อสู้กับเจ้าหน้าที่หน่วยพิเศษในบริเวณสถาบันซามาริเซียนเต็มไปหมดราวกับอยู่ในภาพยนตร์แอ็กชัน

กัตเลอร์ยังคงพูดโทรศัพท์กับอีกฝ่ายเหมือนสั่งการอีกครู่หนึ่งแล้วจึงได้หันมาทางทุกคนในห้อง

“เกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน ฉันจะพาคนที่มีความสามารถและประสบการณ์ในการรับมือกับสถานการณ์กลับไปลิเบอร์เทียก่อน ชื่ออาทิลกับโวมิยะมากับฉัน จิรา เครายาซินชา ผากเด็กๆ ที่เหลือด้วย รอให้ควบคุมสถานการณ์ทางนั้นเรียบร้อยแล้วจะกลับมารวมกลุ่มไปตามรอยชลิมานน์ต่อ”

มีน้ามองมิโคโตะที่มีสีหน้าตะลึงงันแล้วก็ทำท่าจะคัดค้าน แต่ที่หน้า

กลับสายหน้าเบาๆ และสบตากับน้องสาวฝาแฝดอย่างห่วงใย ขณะที่คาร์เตอร์ได้แต่มองทั้งสองและเจ้าหัวมันที่ถูกกลอยแพพร้อมกับตนโดยกลืนเสียงถอนหายใจเอาไว้

เขาไม่ได้อยากไปลุยกับภูตอารักษ์ตัวใหญ่ยักษ์แบบนั้นโดยไม่มีอาร์ติแฟกต์ให้ใช้สอยหรอก

“เพราะความสามารถของอาร์ติแฟกต์นั้นหรือ...ไม่คิดบ้างหรือไม่ว่าทางโน้นก็อาจมีงานให้เราทำเหมือนกัน” น้องสาวฝาแฝดของทีน่ายังคงบ่นอย่างหัวเสียในห้องพักซึ่งสมาชิกโชติแฉ็กที่กัตเลอร์ไม่ได้พาไปด้วยนั่งอยู่รวมกัน

หญิงสาวสวมแว่นตาได้แต่มองอีกฝ่ายซ่อมบำรุงแขนเทียมของตนอย่างพิถีพิถันตามความเคยชิน แม้ว่าในความเป็นจริงมันจะเป็นอาร์ติแฟกต์แขนเงินของนูเอดา แขนกลของเทพเจ้าโบราณที่มีความสามารถเปลี่ยนแปลงรูปร่างได้ตามความนึกคิดของผู้ใช้ก็ตาม

มีนาู้ตั้งแต่แรกว่าเธอจะได้รับแขนกลอาร์ติแฟกต์ที่พิเศษกว่าแขนเทียมธรรมดาทั่วไป แต่ในเมื่อก่อนหน้านี้ ‘ท่านแขนเงิน’ ทำตัวเป็นแขนเทียมธรรมดาๆ โดยไม่ยอมแสดงตัวตนกับเธอ รวมถึงทีน่าเองก็ต้องผ่าตัดใส่ขาเทียมกลไก (ที่เป็นสิ่งประดิษฐ์สมัยใหม่ไม่ใช่อาร์ติแฟกต์แต่อย่างใด) สองสาวพี่น้องจึงชินกับการดูแล้วยวะเทียมของตนเป็นเพื่อนกัน อีกทั้งดูเหมือนแขนเงินจะชอบให้ผู้ถือครองปรนนิบัติด้วยการหยอดน้ำมันตามข้อและข้อต่อให้แน่นพอดีเสียด้วย

“แต่เราก็กไม่มีประสบการณ์ด้านปราบภูตอารักษ์ในที่ชุมชนเหมือนโชติแฉ็กคนอื่น ๆ จริงนี่นา” ทีน่าตอบพลางตรวจสอบขาเทียมของตนเอง หญิงสาวเพิ่งได้ขาเทียมใหม่ทดแทนอันที่พังไปจากการระเบิดวิหารถ้ำในระหว่างที่พวกเธอตามหาเพชรวิซ แม้จะเป็นรุ่นที่พัฒนาจากขาเทียมอัน

เก่าที่เธอเคยใช้ ที่น่าก็ยังต้องใช้เวลาทำความเคยชินกับมันอีกสักพัก “พี่กับคาร์เตอร์ตอนนี้ก็ไม่มีอาร์ติแฟกต์ให้ใช้ด้วย”

“ก็จริง” มีน้ำรับคำอย่างเสียไม่ได้ “แต่ทำไมมิโคโตะซึ่งถึงได้ไปแล้วแล้วทำไมถึงให้คุณซีอาทลไปแต่ทิ้งคุณเครยาชินซาไว้กับพวกเรา อาร์ติแฟกต์ของคุณเครยาชินซาเหมาะที่จะใช้สกัดภูตอารักษ์ในที่โล่งมากกว่าของคุณซีอาทลแท้ๆ”

“ก็กระจกของคุณหนูนั้นนำเอาไปใช้เฝ้าภูตอารักษ์ให้ราบเป็นแนวจะตายไป” คาร์เตอร์ที่นอนเหยียดบนโซฟายาวพุดขึ้นบ้าง “แล้วเขาก็หัวอ่อนเรียบร้อยอย่างนั้น คงไม่ทำอะไรบ้าง บอๆ อย่างพวกเรา ส่วนลุงอินดัสแดงคงเก็บไปเพราะไม่อยากให้ปล่อยเราหนีละมั้ง ดาบของไอ้หัวมันก็ใช้กับคนได้ดีกว่าพวกไม่เจ็บไม่ปวดอย่างภูตอารักษ์เสียด้วย” เอเซซหนุ่มพุดถึงความสามารถของดาบเอ็กซ์คาลิเบอร์ในการสร้างรอยแผลซึ่งทำให้ศัตรูที่มีเลือดเนื้อเจ็บปวดแสนสาหัสแม้เพียงสะกิด แต่กับภูตอารักษ์จำพวกที่ไม่อาจสัมผัสกับความเจ็บปวดทางกายหลายตัวก็ดูเหมือนจะไม่เป็นผลอะไร

“กลัวพวกเราหนีไปหาไฮนริกกับฟาดีเองหรือไง” มีน้ำบ่นออกมา

“ก็ไม่แปลกถ้าจะหนีนี้ เธอกับพี่สาวเคยหนีงานมาจนร่วงสุดหล่อของฉันเพราะได้ยินว่ามีคนร้ายอยู่ในหมู่พวกเธอไม่ใช่ไร้ไง แล้วที่ปิรู ฉันก็หนีออกไปตามพี่แม่ฝากบอกมาทางฟาดีจริงๆ” คาร์เตอร์ยกไหล่

หญิงสาวส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจ “ฉันไม่อยากให้คนร้ายเป็นแม่ของนายจริงๆ แถมคุณกัตเลอร์ยังคิดว่าเซอร์เพนทาเรียสเป็นพวกเดียวกันเสียอีก”

ที่น่าพยายามระงับความทรงจำที่ผุดขึ้นมาตามคำพูดนั้น หญิงสาวผมทองสวมชุดเสื้อกางเกงทะมัดทะแมงกับกุหลาบสีแดงกล่อ่งใหญ่และรอยยิ้มเหมือนเรื่องทุกขหรือในใดในโลกก็ไม่สำคัญ...

เซอร์เพนทาเรียสอยู่เบื้องหลังการตายของพ่อกับแม่ของเธอหรือเปล่า โชติแจ้งที่ไม่ลงรอยกันก็ต้องถูกกำจัดอย่างนั้นหรือ

“ตอนนี้ฉันเลยไม่รู้ว่ายังมีญาติคนไหนเหลือใจได้อีก” คาร์เตอร์พูดพลางลูบรอยแผลผ่าตัดเล็กๆ บนศีรษะ “แต่คราวนี้จะเอาอย่างไรละ ติดแห้งกันอยู่ที่นี่? คุณพี่สาวผิวดำคนนั้นไม่น่าจะยอมปล่อยเราไปง่ายๆ เหมือนตาลุงอินดัสแดงเสียด้วย”

“นายหัดเรียกชื่อคนอื่นให้ถูกๆ บ้างเถอะ คุณชื่ออะไรกับคุณครา-ยาชินชา ไม่ใช่ตาลุงอินดัสแดงกับคุณพี่สาวผิวดำ ถ้านามสกุลของคนหลังจำยากนักก็เรียกคุณเมลูซีนยิ่งดีกว่า ไม่กลัวโดนหาว่าเป็นพวกเหยียดเชื้อชาติหรือไง”

“เหยียดตรงไหน ก็เรียกตามทีเห็น” เอเธนหนุ่มตอบหน้าตาเฉย “ฉันเคยโดนเรียก ‘ไอ้หัวทอง’ บ้าง ‘ไอ้ฝรั่งขี้ก้าง’ บ้าง แบบนั้นต่างหากถึงเหยียด”

มีนาสายหน้าน้อยๆ และหันมาทางพี่สาวเหมือนจะหาแนวร่วมที่น่าจึ่งได้แต่ส่งยิ้มเจื่อนกลับไปก่อนจะค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กของตนอย่างเงียบๆ

ตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาโดยไม่มีชิ้นส่วนศिलाแห่งโรเซตตา หญิงสาวยังรู้สึกมีงงราวกับตนเองกลับไปร่วมหลายเดือนและติดตามความเป็นไปในช่วงที่ตนไม่มีสติรู้ตัวลำบากอยู่บ้าง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความสามารถในการเข้าใจภาษาต่างๆ โดยอัตโนมัติหายไป กระทั่งการอ่านภาษาเฮลเลนีสหรือภาษาอัลเบียนที่เธอเคยใช้ได้คล่องแคล่วก่อนหน้าเกิดเหตุระเบิดในตอนนี้นี้ยังต้องใช้เวลานึกตัวอักษรต่างๆ นานขึ้นกว่าแต่ก่อน เหมือนกับสิ่งที่เคยทำได้เป็นสัญชาตญาณถูกตัดทิ้งไป

ทว่าก่อนหน้านี้จะสูญเสียความสามารถนี้ เธอยังเคยเรียนภาษาอย่างคนทั่วไปมาก่อน เทียบกับคาร์เตอร์ซึ่งอยู่กับชิ้นส่วนของหอกกุงนีร์

ตั้งแต่ยังไม่รู้ความและเคยคิดว่าการเล็งแม่นยำ (ที่เรียกได้ว่าหลายครั้งเขาไม่ได้ใช้สายตาเล็งเลยด้วยซ้ำ) เป็นพรสวรรค์ของตนคงจะยากลำบากกว่านี้มาก

เอเอชหนุ่มคงต้องใช้เวลาทำใจเช่นกัน เวลานี้เขายังไม่ได้ทดลองยิงปืนเพื่อดูผลเลยว่าที่จริงแล้วตนเองยิงได้แม่นยำเท่าไรโดยไม่ใช้อารติ-แพกต์ช่วย หากต้องต่อสู้ป้องกันตัวกะทันหันขึ้นมาจะลำบาก และในสถานะฉุกเฉินอย่างนี้มีโอกาสที่พวกเขาต้องต่อสู้สูงขึ้นเสียด้วย

ที่น่าคาดเดาจากความเคลื่อนไหวของศัตรู เธอรู้ว่าภูตอารักษ์ที่โจมตีสถานบันซามารีเขียนดั่งมาจากพวกอับดัลเซตันแน่นอน ไม่ว่าพวกมันกับไฮนรีก้า ซลิมานน์ จะร่วมมือกันจริงๆ หรือเพียงแค่จับมือกันเพื่อฉวยโอกาสชิงคนโทแห่งพาริอดน่า จุดประสงค์ของการส่งภูตอารักษ์มาเล่นงานกลุ่มไซติแอกก็เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจและถ่วงเวลาพวกเขาเท่ากับว่าพวกมันคงไม่หยุดแค่โจมตีสถานที่สำคัญเพียงแห่งเดียว

ไม่ทันไร หญิงสาวก็เบิกตาโพลงกับสิ่งที่ได้อ่านบนเว็บไซต์ข่าวระดับนานาชาติที่ตนเพิ่งเปิดขึ้นมา

“มีการก่อการร้าย...ภูตอารักษ์โจมตีเอ็กส์ ฟรอนซ์ เทอร์คีย... แม้แต่จีนง”

“หา!” มีนาอุทานและชะงักงันมาดูข่าวทันที “โอย แอ่ แยมมาก”

คาร์เตอร์ตามมาดูข่าวเช่นกันก่อนจะสบถออกมาเป็นภาษาที่ที่นาฟังไม่ออก คงเป็นภาษาเทอร์คีย แต่เมื่อเอเอชหนุ่มแปลสบตากับหญิงสาว เขาก็ปนเป็นภาษาเฮลเลนีสแทน “บ้าเอ๊ย! เกิดเรื่องที่อิสตาเบล เกิดบ้านฉันโดนลูกหลงขึ้นมาจะทำยังไง...”

“หากนี่เป็นการกระทำของอ้ายพวกอับดัลเซตัน พวกมันย่อมหมายถึงกำลังคนที่จักตามรอยท่านไฮนรีก้ากับฟาตีไปเป็นแม่นมั่น” ปโตเลเมียสเอ่ยราบเรียบ “ลางที่คงส่งสมุนไปดักชิงคนโทแห่งพาริอดน่า

แล้วแน่แท้”

ที่นำพยายกันอย่างเคร่งเครียด เธอเองก็คาดเดาไว้เช่นนั้น “...เพื่อให้ได้คนโทแห่งพาริออนนำมาปลดปล่อยเซตันจากสะกด...”

เป็นตอนนั้นเองที่มีเสียงเคาะประตูห้องของพวกเขา ก่อนที่เมลูซีน ครายาซินซาจะชะโงกหน้าเข้ามาบอกสั้นๆ ด้วยภาษาอัลเบียน

“เตรียมตัวเดินทางไปชลธานีตอนนี้เลย ท่านกัตเลอร์บอกให้เราไปสืบหาตัวสองคนนั้นและอาร์ติแฟกต์ก่อน”

ไม่มีคำถามใด ทุกคนคงเข้าใจว่าเป็นเพราะโชติแฉีกทางนั้นเองก็ไม่ว่างพอที่จะแบ่งคนมาช่วยตามหาได้ อีกทั้งพวกเขาต้องทำงานแข่งกับเวลาและพวกอับดัลเซตันที่หมายปองอาร์ติแฟกต์สำคัญชิ้นเดียวกัน

ถึงอย่างไรก็จะปล่อยให้มันถูกนำมาใช้ปลดปล่อยหนึ่งในพญามารที่อาจทำให้โลกทั้งใบต้องเผชิญกับมิดัสญูมิไม่ได้เด็ดขาด